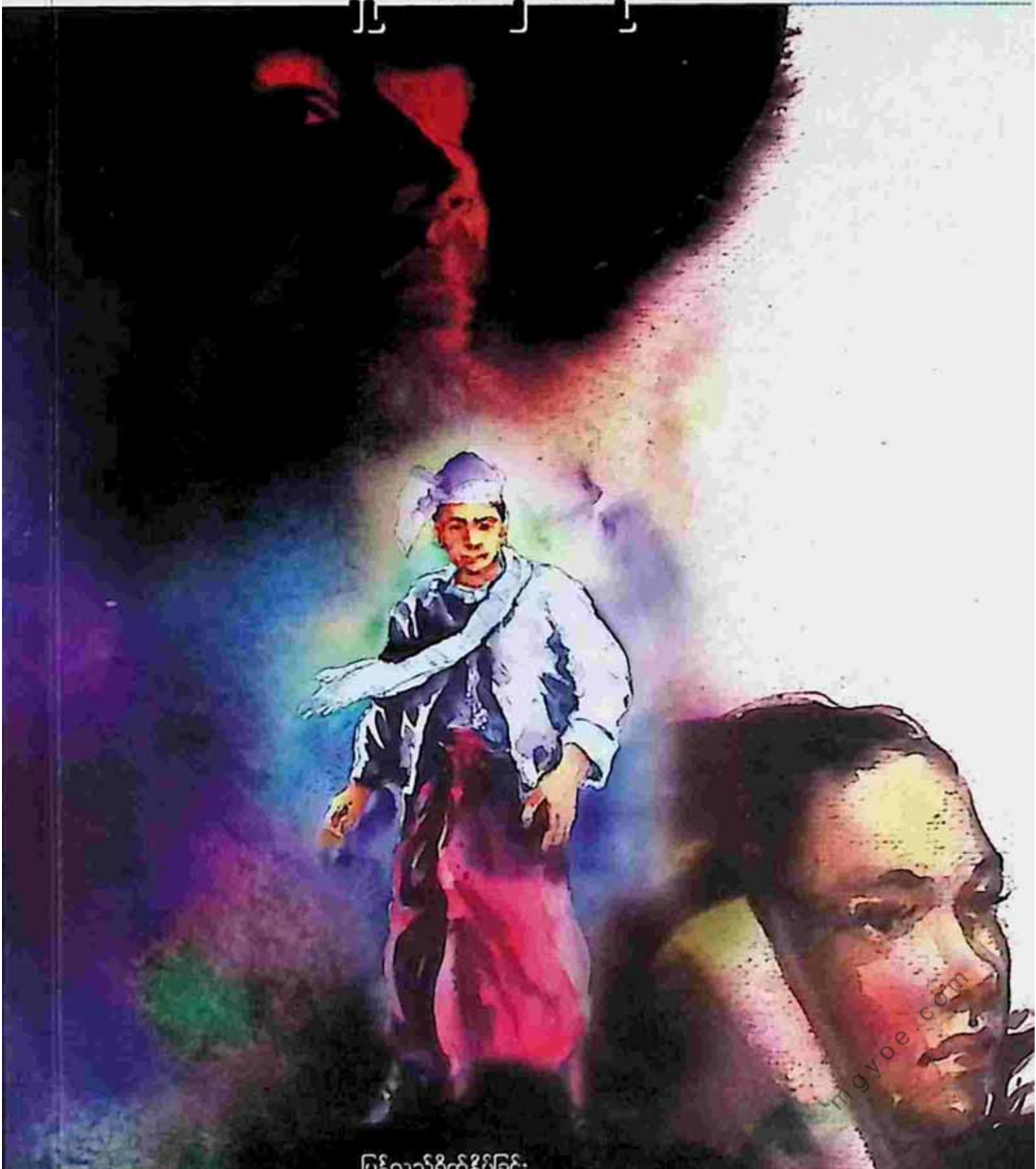

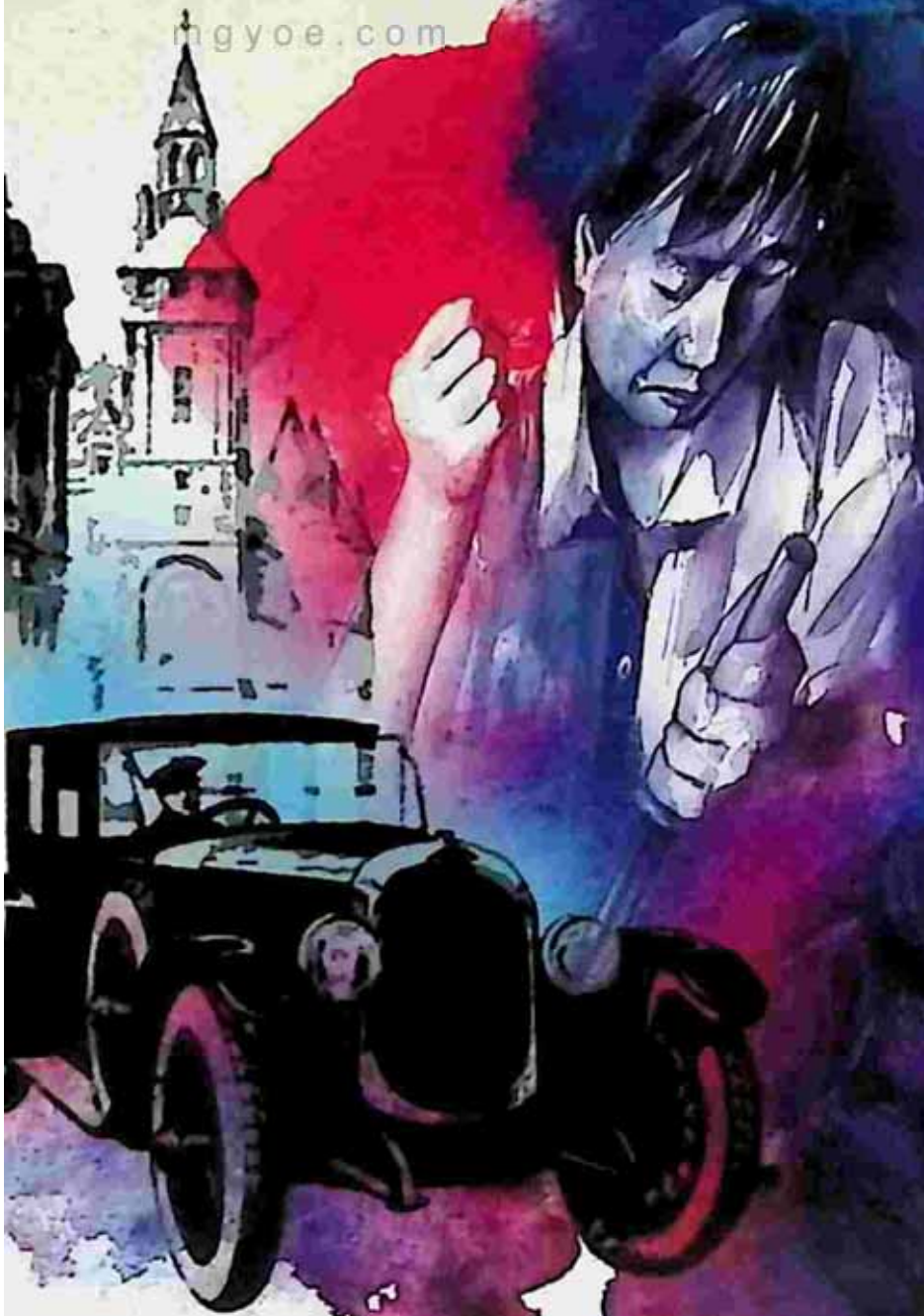
mgvoo.com

ရွှေအောင် ဖူးစာနစ်ခိုင်

မြန်လည်ရှိက်နိပ်ခြင်း

ngyoe.com

ရွှေအောင်

ဖူးစာနတ်ရင်

Handwritten signature

ISBN9789997115089

S0D71

9 789997 115089

1,800.00KS

ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်အိတ်ရည်ထွန်း၊ ဂျူတီစပေး (၀၂၀၇၇)၊
ဓမ္မာရုံလမ်း၊ လှိုင်၊ ရန်ကုန်။
ပုံနှိပ်သူ-ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ (၀၀၄၁၃)
အမှတ်-၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ကံဘွဲ့၊ ရန်ကင်း။
၂၀၁၉ မတ်လ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း။
တုပ်ရေ ၅၀၀။

ရောင်းဈေး ၁၈၀၀ ကျပ်

မိုးတန့်ဝိုင် ရွာဒေါင်း

စုံထောက်မောင်စံရှား၏
ဖူးစာနှစ်ခိုင်နှင့် ပတ်သက်၍
(ယခင်ထုတ်ဝေသူများ၏ အမှာ)

ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းသည် စုံထောက်မောင်စံရှားဝတ္ထုများကို သူရိယမဂ္ဂဇင်းတွင် ၁၉၁၇ ခုနှစ်၊ ဧပြီလမှစတင်၍ ရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုဝတ္ထုများမှာ ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်း၏ ပင်ကိုရေးဝတ္ထုများ မဟုတ်ဘဲ ဆာအာသာ ကွန်နင်ဒွိုင်းလ်၏ စုံထောက်ရှားလော့ဟုမ်း ဝတ္ထုများကို မြန်မာမှုပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မူရင်းဝတ္ထုများမှာ ဝတ္ထုရှည် ရော ဝတ္ထုတိုပါ အပါအဝင် အားလုံး ဆာအာသာ ကွန်နင်ဒွိုင်းရေးသားခဲ့သည်မှာ စုစုပေါင်း အပုဒ် ၆၀ သာ ရှိပါသည်။ ထို့အပြင် သားဖြစ်သူ အင်ဒရီယင် ကွန်နင်ဒွိုင်းနှင့် စာရေးဆရာ ဂျန်ဒစ်ဆင်ကားတို့ ဆက်လက် ရေးသားသည့် စုံထောက်ရှားလော့ဟုမ်း ဝတ္ထုများမှာ ၁၂ ပုဒ် ရှိသည်။ ထို့နောက် ရော်နယ်အေကနေ့ ရေးသည့် ရှားလော့ ဟုမ်းဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လည်း ရှိပါသည်။ ထိုဝတ္ထုများ အားလုံးလောက်ကို ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းက မြန်မာလိုမှီး၍ ရေးသားခဲ့ပါသည်။ ထို့အပြင် အခြားစာရေးဆရာများ ရေးသားခဲ့သော စုံထောက်ဝတ္ထုများကိုလည်း စုံထောက်မောင်စံရှားဝတ္ထုများအဖြစ် ရေးသားခဲ့ပါသည်။

အချို့ဝတ္ထုများမှာ မှီး၍ ရေးခဲ့သည်လား၊ ပင်ကိုရေးခဲ့သည်လား ဆိုသည်ကိုမူ ပြောရန်မလွယ်ကူပါ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် မူရင်း

ရှားလော့ဟုမ်း ဝတ္ထုများတွင် ဇာတ်ကောင်ဖြစ်သူ ရှားလော့ဟုမ်း၏ အချစ်ရေးကိစ္စ၊ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စများကိုမတွေ့ရပါ။ မိန်းမနှင့် ပတ်သက်၍ စုံထောက်ရှားလော့ဟုမ်း လေးစားတန်ဖိုးထားသည့် အမျိုးသမီးဇာတ်ကောင်နှစ်ဦး၊ သုံးဦးကိုသာ ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ စုံထောက် ရှားလော့ဟုမ်း ဝတ္ထုများတွင် အချစ်ရေးအနေနှင့် ရှားလော့ဟုမ်း အကြောင်းကို မဖော်ပြဘဲ သူ၏မိတ်ဆွေ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဒေါက်တာ ဝပ်ဆင်အကြောင်းကိုသာ ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ ယင်းဝတ္ထုမှာ လေးပွင့်ဆိုင် The Sign of Four ဖြစ်သည်။ ထိုဝတ္ထုတွင် ဇာတ်ကောင် အမျိုးသမီး ဖြစ်သော မစ္စမော်စတန်ကို ဒေါက်တာဝပ်ဆင်က နှစ်သက်သဘောကျ ကာ နောက်ဆုံးတွင် လက်ထပ်ယူလိုက်သည်ကို ဖော်ပြထားပါသည်။ ကျန်ဝတ္ထုများတွင် ရှားလော့ဟုမ်း လေးစားသည့်အမျိုးသမီး ဇာတ်ကောင် တစ်ယောက်မှာ Scandal in Bohemia ဝတ္ထုထဲမှ ဇာတ်ကောင် အမျိုးသမီး အိုင် ရင် အယ်ဒလာဖြစ်သည်။ မူရင်းရှားလော့ဟုမ်းဝတ္ထုများ တွင် အမျိုးသမီးဇာတ်ကောင်များအနေနှင့် ဤမျှသာတွေ့ရပါသည်။

ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်း ရေးသားခဲ့သော စုံထောက်မောင်စံရှား ဝတ္ထုများတွင် မူရင်း ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည့် The Sign of Four ကို ဆရာကြီးသည် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင်မှီး၍ ရေးသားခဲ့ပါသည်။ ပထမဦးဆုံး ထိုဝတ္ထုကို 'တစ်ကျွန်းပြန်တစ်ယောက်၏ အမှု'အမည်ဖြင့် သူရိယမဂ္ဂဇင်း အတွဲ ၅၊ အမှတ် ၄၊ ၅၊ ၆ (ဇွန်၊ ဇူလိုင်၊ ဩဂုတ် ၁၉၂၁) တွင် စတင် ရေးသားခဲ့သည်။ ထိုဝတ္ထုတွင် မူရင်းအတိုင်း ဇာတ်ကောင်အမျိုးသမီးကို ဇာတ်ကြောင်းပြန်သူ ဦးသိန်းမောင်က နှစ်သက်သဘောကျခဲ့သည်များကို ရေးသားခဲ့ပါသည်။ သို့သော် မူရင်းဝတ္ထုတွင် ထိုအမျိုးသမီးနှင့် ဒေါက်တာဝပ်ဆင်တို့ ချစ်ကြိုက်သွားကြပြီး လက်ထပ်သည်အထိ ရေးခဲ့ သည်။ သို့သော် စုံထောက်မောင်စံရှားဝတ္ထုတွင် ဦးသိန်းမောင်က

ဇာတ်ကောင်အမျိုးသမီး မနှင်းညွန့်ကို နှစ်သက်သဘောကျနေသည် အထိသာ ရေးသားခဲ့ပါသည်။ ထိုဝတ္ထုကိုပင် ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းသည် ၁၉၄၁ ခုနှစ်လောက်တွင် အသစ်ပြန်လည် ရေးသားပြီး 'ရန်ကို ရန်ချင်း' အမည်ဖြင့် စုံထောက်မောင်စံရှားဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ရေးသားခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ထို ဝတ္ထုတွင် မူရင်းဝတ္ထုတွင် ပါဝင်သည့်အတိုင်း ဇာတ်ကောင် အမျိုးသမီးကို ဦးသိန်းမောင်က နှစ်သက်သဘော ကျနေပုံကို မရေးသား ခဲ့ပါ။ ထို 'ရန်ကိုရန်ချင်း' ကိုပင် မြန်မာပြည်စာအုပ်တိုက် စုံထောက် မောင်စံရှား အတွဲများဖြင့် ထုတ်ဝေသည့်အခါတွင် 'လေးပွင့်ဆိုင်' ဟူ၍ အမည်ပြောင်းလိုက်ပါသည်။

ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း မူရင်းရှားလော့ဟုမ်း ဝတ္ထုများတွင် စုံထောက် ရှားလော့ဟုမ်းနှင့် ဇာတ်ကောင်အမျိုးသမီးများ ချစ်ကြိုက်သွားသည့် အခန်းများမပါပါ။ သို့သော် ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်း ရေးသားခဲ့သည့် စုံထောက်မောင်စံရှား ဝတ္ထုများတွင် စုံထောက်မောင်စံရှား၏ အချစ် ဇာတ်လမ်းများကို တွေ့ရပါသည်။ ယင်းတို့မှာ သူရိယမဂ္ဂဇင်း အတွဲ ၁၂၊ မှတ် ၁၊ ၂၊ ၃ (မတ်၊ ဧပြီ၊ မေ ၁၉၂၈) တွင် ရေးသားခဲ့သော 'မောင်စံရှားသည် အဘယ်ကြောင့် လူပျိုကြီးလုပ်နေရသနည်း' အမည်ဖြင့် ရေးသားသည့် ဝတ္ထုနှင့် သူရိယသတင်းစာ ၁၉၃၅ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၉ ရက်နေ့မှ ၁၉၃၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၆ ရက်နေ့အထိ တနင်္ဂနွေနေ့မှ အပ နေ့စဉ် ရေးသားခဲ့သော 'စုံထောက်မောင်စံရှား၏ ဖူးစာနှစ်ခိုင်' တို့ ဖြစ်လေသည်။

ပထမဝတ္ထုမှာ စုံထောက်မောင်စံရှားဘဝ မရောက်ခင် ငယ်စဉ် က အဖြစ်အပျက်ကို ဇာတ်လမ်းဆင်ရေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုဝတ္ထုတွင် မောင်စံရှားမှာ မောင်ကျော်မြအဖြစ်နှင့် ငယ်စဉ်က သမီးရည်းစားဖြစ်သူ မိမိကြီးတို့ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။ ဇာတ်အဆုံးတွင် မိမိကြီး သည် ရန်သူ၏

လက်ချက်နှင့် သေဆုံးသွားခဲ့ရလေသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ စုံထောက်မောင်
စံရှားသည် မည်သည့်အမျိုးသမီးကိုမှ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိတော့ပုံကို
ရေးသားထားခြင်းဖြစ် သည်။ ထိုဝတ္ထုတွင် မိမိကြီးအကြောင်းကို ဤသို့
သရုပ်ဖော်ခဲ့လေသည်။

‘ရှေ့ ကိုသိန်းမောင်၊ သေသေချာချာကြည့်စမ်း၊ သည်မိန်းမ မျိုးကို
ချစ်ကြိုက်ဖူးတဲ့ သူဟာ နောက်ထပ်ပြီး ချစ်နိုင်ကြိုက်နိုင်ပါဦးတော့
မှာလားဗျာ’ ဟု ပြော၍ ဓာတ်ပုံကို ကျွန်တော့်အား ပေးသဖြင့် ကျွန်တော်
သည် ဓာတ်ပုံကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုရာ ရုတ်တရက် စကားမပြောနိုင်ဘဲ
မျက်လုံးပြူးလျက် ရှိနေမိလေ၏။ စင်စစ်သော်ကား များစွာသော မိန်းမ
တို့သည် ချောကြပါ၏။ လှကြပါ၏။ သို့ရာတွင် ဓာတ်ပုံတွင် ပါရှိသော
မိန်းမမှာ သာမည အားဖြင့် ချောမောလှပခြင်းထက် မိဖုရားသဖွယ်
ခံ့ထည်သိုက်မြိုက်စွာရှိသော ကိုယ်ဟန်အနေအထားနှင့် ချိုအေး
ကြည်လင် အလွန်လျှင် ချစ်ခင်ဖွယ်ကောင်းသော မျက်နှာထားတို့သည်
တစ်ဦးသောသူ၌ ရောနှောလျက်ရှိရကား တစ်ခုသောဂုဏ်ထူးသည်
တစ်ခုသော ဂုဏ်ထူး၏ကျက်သရေကို တိုးတက်စေလျက် ရှုမြင်သူ
တို့၏စိတ်၌ ဖိုလှိုက်အံ့ဩဖွယ်ရာတစ်ခုပင် မှတ်ထင်ရ၏။ ထို့ထက်
အံ့ဩဖွယ်ရာတစ်ခုမှာ ထိုမိန်းမ၏မျက်လုံးများဖြစ်လေရာ ၎င်း၏
မျက်လုံးတို့မှာ အထူးသဖြင့် ဉာဏ်ပညာနက်နဲထက်မြက်ကြောင်း
ထင်ရှားစေသည် ဖြစ်သောကြောင့် ရုပ်ပုံပင်ဖြစ်သော်လည်း ၎င်းရုပ်ပုံကို
ကြည့်မိသောသူတို့မှာ ထိုမိန်းမသည် ငါ၏အသည်းနှလုံးချောင်
အတွင်း၌ ခိုကပ်ပုန်းအောင်းလျက်ရှိသော စိတ်ကူးအကြံအစည်ကိုပင်
သိရှိလေပြီတကားဟု ထင်မှတ်လောက်အောင် ရှိပေ၏။’

ထို့အပြင် ထိုဝတ္ထုအဆုံး၌ ဤသို့ရေးသားခဲ့လေသည်။

‘မောင်စံရှားသည် အထက်ပါ အခြင်းအရာတို့ကို ကျွန်တော့်အား

ပြန်ပြောင်းပြောဆိုပြီးနောက်

ရူး။ ။ 'ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုသိန်းမောင်။ ကိုကျော်မြဆိုတာ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း ခင်ဗျား ရိပ်မိတယ်မဟုတ်လား' ကျွန်တော်။ ။ 'ကိုကျော်မြဆိုတာ ခင်ဗျားပဲ မဟုတ်လား'

ရူး။ ။ 'အစစ်ပဲ၊ မိမိကြီး သေဆုံးပြီးတဲ့နောက် အိမ်ထောင် ရက်သားပြုချင် စိတ်လည်း မရှိဘူးဗျ။ တစ်ခါတလေ ယူမယ်လို့ ကြံစည် မိပြန်ရင်လည်း မိမိကြီးရဲ့ မျက်နှာကို ကွက်ခနဲ မြင်လာမိပြန်တာနှင့် ယူမယ့်အကြံအစည်ဟာ ပျက်သွားပြန်ရောဗျ။ အခုတော့ အသက်က လည်းကြီး၊ ကြိုက်မယ့်သူကလည်း မရှိလေတော့ အတော်ပဲ နေတော့တာ ပါပဲဗျ။ ဟိုအခါတုန်းကတော့ ခင်ဗျားအခုကြားရတဲ့အတိုင်း စုံထောက် ဘက်မှာ ဝါသနာပါလွန်းလို့ ဆောင်ရွက်ခဲ့ရတာကိုးဗျ။ ယခုလို စည်း စနစ်ကျကျနှင့် သိပ်သိပ်သည်းသည်း သေသေသပ်သပ် မရှိသေးဘူး ပေါ့။ မိမိကြီးသေဆုံးတော့မှ လူဆိုးမှန်သမျှကို မုန်းထားတဲ့စိတ် ဖြစ်ပေါ် လာခဲ့တာကြောင့် အထုံဝါသနာလည်း အားကြီးတာနှင့် ဒီအလုပ်နှင့်ပဲ အသက်မွေးပါတော့မယ်လို့ အကြံရတာနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ပြောင်း ပြီး မောင်စံရှားအမည်နှင့် ရန်ကုန်မြို့ကို လာခဲ့တာကိုး ကိုသိန်းမောင်ရဲ့' ကျွန်တော်။ ။ 'ကောင်းပါလေဗျာ။ ခင်ဗျားတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက် လာတာဟာ တိုင်းပြည်မှာ လူဆိုးများ နည်းပါးဖို့ အကြောင်းတစ်ရပ် ပေပဲ။ အခုအမှုမှာ နောင် ဝါရင့်လာတဲ့အခါ စုံထောက်တဲ့ အမှုများလို အင်မတန်ကြီး သိပ်သိပ်သည်းသည်း မရှိသော်လည်း ခင်ဗျား ငယ်စဉ်က အဖြစ်အပျက်ကို ကြားသိရတဲ့အတွက် အများကြီး ဝမ်းမြောက်သဗျာ' ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းသည် 'မောင်စံရှား အဘယ်ကြောင့် လူပျိုကြီး လုပ်နေရပါသနည်း' ဝတ္ထုတွင် မောင်စံရှား၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းကို စွန့်စားခန်းများ၊ ကြေကွဲဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်များနှင့် ရောမွှေကာ ရေး

သားခဲ့ပါသည်။

နောင်တစ်ပုဒ်မှာ 'စုံထောက်မောင်စံရှား၏ ဖူးစာနှစ်ခိုင်' ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ ထိုဝတ္ထု တွင် စုံထောက်မောင်စံရှားသည် လူဆိုးများနှင့် ရင်ဆိုင်ရင်း ဇာတ်ကောင်အမျိုးသမီးနှင့် ချစ်ကြိုက်ကာ နောက်ဆုံး၌ လက်ထပ်ယူလိုက်သည်ကို ဖော်ပြထားပါသည်။ ရှေးဦးစွာ ဇာတ်ကောင် မခင်စိန်နှင့် စုံထောက်မောင်စံရှား တွေ့ဆုံပြီးနောက် ခွဲခွာသွားသည့်အခါ ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းက မောင်စံရှား၏ အမူအရာကို ဤသို့ ရေးသားခဲ့ လေသည်။

'ဦးစံရှားမှာ ထိုအသက်အရွယ်တိုင်အောင် လူပျိုကြီးလုပ်လာခဲ့ သဖြင့် ဤဘဝ၌ အိမ်ထောင်ရက်သားပြုရန် မျှော်လင့်ဖွယ်မရှိတော့ပြီ ဟူ၍ မိတ်ဆွေများက ခန့်မှန်းကြဖူးလေရာ ထိုမိတ်ဆွေများသည် မခင်စိန် ပါသွားသော မော်တော်ကားကို ဦးစံရှား မျှော်ကြည့်ကာ ကျန်ရစ်နေပုံကို မြင်ခဲ့ရပါလျှင် မိမိတို့ခန့်မှန်းချက်ကို ပြင်ဆင်လိုကြဖွယ်ရာ ရှိပေလိမ့်မည်'

'တစ်ခဏမျှကြာလတ်သော် မခင်စိန်သည် ရှောတဘက် ကလေးကို လည်ပင်း၌ မခိုတရီ ရစ်ပတ်ကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာလေရာ လူပျိုကြီး ဦးစံရှား၏ စိတ်ထဲ၌ မပြင်မဆင် ကပိုကရီနှင့်နေသော မခင်စိန် သည် ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသော ယခင်က မခင်စိန်ထက်ပင် ချစ်ခင် ဖွယ်ရာ ကောင်းချေသည်တကားဟု အောက်မေ့မိ၏။'

'သို့သော် ဟိုဘက်အိမ်က ကလေးမကိုတော့ လက်ဖျားနှင့်မှ ခင်ဗျားတို့ မတို့လိုက်ပါနှင့်။ ကလေးမမှာ ခင်ဗျားတို့လက်ချက်ကြောင့် လက်သည်းခွဲကလေးလောက် ပွန်းသွားလို့ရှိခဲ့ရင် ခင်ဗျားကို ကျုပ် တစ်နည်းနည်းနှင့် မိအောင်ဖမ်းပြီး အစိုးရလက်ကို မပို့ဘူး၊ ကျုပ်လက်နှင့် ခင်ဗျားကို လည်ပင်းချိုးသတ်မယ် နားလည်လား'

'ထို့နောက် ဦးစံရှားသည် ဝင်းနှစ်ဝင်းကို ဆက်ကူးသော တံတား

ကလေးမှ ဖြတ်ကူး၍ နန္ဒဝန်အိမ်ဘက်သို့ သွားလေရာ ဝက်သက်နှင့် တူသော မေတ္တာဓာတ်သည် ကြီးပြင်းလာသော လူတို့၌သာ လွန်ပြင်း ထန်မြဲဖြစ်သည့်အတိုင်း လူပျိုကြီးဦးစံရှားမှာလည်း ရန်သူများနှင့် စစ် မဆိုင်ခင် မခင်စိန်၏မျက်နှာကို တစ်ကြိမ်ဝဝ ကြည့်ခဲ့ဦးအံ့ဟူသော အကြံနှင့် လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

ဆရာကြီးရွှေခေါင်းသည် ဤဝတ္ထုတွင် စုံထောက်မောင်စံရှား၏ အချစ်ဓာတ်လမ်းကိုပါ ရောမွှေရေးသားခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးတွင် ဇာတ်ကောင် အမျိုးသမီး မခင်စိန်နှင့် လက်ထပ်ပေးလိုက်လေသည်။

ဤဝတ္ထု၏ ထူးခြားချက်တစ်ခုလည်း ရှိသေးသည်။ ယင်းမှာ စုံထောက်မောင်စံရှားနှင့် ရင်ဆိုင်ရသော တစ်ဖက်ရန်သူမှာ ကြံရည် ဖန်ရည်ကောင်းသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထိုဇာတ်ကောင်မျိုးကို မူရင်းရှားလော့ဟုမ်းဝတ္ထုများတွင်လည်း တွေ့ရလေသည်။ ရှားလော့ဟုမ်း ဝတ္ထုများတွင် ထိုဇာတ်ကောင်မှာ The Final Problem တွင် နောက်ဆုံး ရှားလော့ဟုမ်းနှင့် ရိုင်ခင်ဘတ်ရေအိုင်တွင် တွေ့ဆုံကြပြီး သတ်ပုတ်ကာ ရေအိုင်ထဲသို့ ကျသွားသည့် ပရော်ဖက်ဆာ မော်ရီယာတီပင် ဖြစ်သည်။ ဆရာကြီးရွှေခေါင်းသည် ထိုဇာတ်ကောင်မျိုးကို စုံထောက်မောင်စံရှား ဝတ္ထုများတွင်လည်း ဖန်တီးခဲ့ပါသည်။ စတင်၍ တွေ့ရသော ဝတ္ထုမှာ ကဝိမျက်မှန် မဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၃၊ အမှတ် ၆ (စက်တင်ဘာ၊ ၁၉၂၉) တွင် ရေးသားခဲ့သော 'ပရော်ဖက်ဆာ ဆရာကြီး ဦးထွန်းဖေနှင့် ရင်ဆိုင်ခြင်း' နှင့် ကဝိမျက်မှန် မဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၃၊ အမှတ် ၈(နိုဝင်ဘာ၊ ၁၉၂၉) တွင် ရေးသားခဲ့သော 'ပရော်ဖက်ဆာ ဆရာကြီး ဦးထွန်းဖေနှင့် မောင်စံရှား' တို့ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ယခုဝတ္ထုသည် စုံထောက်မောင်စံရှားဝတ္ထု ဖြစ်သော် လည်း မူရင်းမှာ ရှားလော့ဟုမ်းဝတ္ထုမဟုတ်ပါ။ ယခင်ရှားလော့ဟုမ်း

ဝတ္ထုများကိုသာ မိုးရေးခဲ့သဖြင့် စုံထောက် မောင်စံရှားမှာ လိုအပ်မှသာ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပါဝင်စွန့်စားလေ့ရှိပါသည်။ နောက်ဆုံး တရားခံကို မတတ်သာ၍ ကိုယ်တိုင်ဖမ်းရသည့်အခါမျိုးသာ ဖြစ်သည်။ အထက်က ဖော်ပြခဲ့သော ပရော်ဖက်ဆာ ဆရာကြီးဦးထွန်းဖေဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်နှင့် ယခု 'ဖူးစာနှစ်ခိုင်' ဝတ္ထုတွင် စုံထောက်မောင်စံရှားသည် ဇာတ်အစမှ အဆုံးတိုင် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပါဝင်လှုပ်ရှား စွန့်စားခဲ့ရလေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ဝတ္ထုများကို ဆရာကြီးရွှေခေါင်းသည် စုံထောက်မောင်စံရှားဝတ္ထုများတွင် အများအပြား ရေးသားခဲ့ပါသည်။

၎င်းတို့မှာ ရှိန်းမကားရွာ လူသတ်မှု၊ နန်းစဉ်ပတ္တမြားအမှု၌ မောင်စံရှား စုံထောက်ပုံ၊ စံရှားနှင့်စံဖဲ၊ ကုလားဓားပြအသင်းကြီးနှင့် မောင်စံရှား စသည်တို့ဖြစ်သည်။ ယင်းဝတ္ထုများတွင်လည်း စုံထောက်မောင်စံရှားမှာ ဇာတ်အစမှအဆုံး ကိုယ်တိုင်ရော တပည့်တပန်းများ ပါဝင်လှုပ်ရှားကာ စွန့်စားခန်းများနှင့် ရေးသားခဲ့သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ယခုဝတ္ထုဖြစ်သည့် 'စုံထောက်မောင်စံရှား၏ ဖူးစာနှစ်ခိုင်' မှာ စွန့်စားခန်းများနှင့်အတူ စုံထောက်မောင်စံရှား၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းပါ ပါဝင်နေသဖြင့် တစ်မူထူးခြားသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ထိုဝတ္ထုကို ဆရာကြီး ရွှေခေါင်းသည် သူရိယသတင်းစာတွင် ၁၉၃၅ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၉ ရက်နေ့မှ ၁၉၃၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၆ ရက်နေ့အထိ တနင်္ဂနွေနေ့မှတစ်ပါး နေ့စဉ် ရေးသားခဲ့လေသည်။ ထိုဝတ္ထုကိုပင် စစ်ပြီးခေတ်တွင် သူရိယသတင်းစာ၌ ၁၉၅၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၂၄ ရက်နေ့မှ စက်တင်ဘာလ ၂၇ ရက်အထိ တနင်္လာနေ့မှအပ နေ့စဉ် ပြန်လည် ဖော်ပြခဲ့လေသည်။ သို့သော် ဝတ္ထုအမည်ကိုမူ 'စုံထောက်မောင်စံရှား၏ ထူးတဲ့ဖူးစာ' ဟူ၍ အမည်ပြောင်းခဲ့လေသည်။

ဤဝတ္ထုကို ၁၉၈၇ ခုနှစ်၊ စင်တင်ဘာလက လုံးချင်းစာအုပ်အဖြစ်

(၈၅)

မြစ်မခစာအုပ် တိုက်မှ ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ဖူးသည်။

ယခု ထိုဝတ္ထုကို စိန်စိန်ဦးစာအုပ်တိုက်မှ ပြန်လည်ထုတ်ဝေခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

* * *

အခန်း (၁)

အင်္ဂလိပ်ခုနှစ် ၁၉၃၃ ခုနှစ်သည်ကား အိန္ဒိယပြည်နှင့် မြန်မာပြည် ခွဲရေးတွဲရေးနှင့်ပတ်သက်၍ မြန်မာပြည်၏ ရာဇဝင်တွင် အထူးသဖြင့် အရေးကြီးလှသော နှစ်ဖြစ်လေရာ ၎င်းနှစ် နိုဝင်ဘာလသည် ဥပဒေပြု အဖွဲ့အတွက် အခွဲနှင့်အတွဲ အမတ်များ ယှဉ်ပြိုင်၍ အရွေးခံကြသောလ ဖြစ်လေသည်။ အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသား ကုလားလူမျိုးတို့မှာ ခွဲရေးတွဲရေး ကိစ္စသည် မိမိတို့၏ အကျိုးကျေးဇူးကို များစွာထိခိုက်စေမည့် ကိစ္စကြီး ဖြစ်လေရကား လူအား၊ ငွေအားဖြင့် အနည်းနည်းအဖုံဖုံ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြ သည်ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းတို့၏ ရည်ရွယ်ချက်သည် အထမြောက်လှ ဘနန်း ရှိခဲ့သည့်အဖြစ်ကို အများပြည်သူတို့ သိရှိကြပြီး ဖြစ်လေသည်။ တွဲရေးဘက်မှ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ကြသော မြန်မာလူမျိုးများအနက် အချို့ တို့မှာ အိန္ဒိယပြည်နှင့် တွဲဖက်နေခြင်း၏ အကျိုးကို အကယ်စင်စစ် ရိုးဖြောင့်သောသဘောနှင့် ယုံကြည်ကြ၍ အချို့မှာမူ အိန္ဒိယတိုင်းရင်း သား ကုလားလူမျိုးတို့၏ ဩဇာမကင်းကြောင်းနှင့် စွပ်စွဲခံခဲ့ကြလေပြီ။ ထိုကိစ္စကြီး၌ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး နှစ်မျိုးစလုံးပင် ရှိချေမည်ကား

ဧကန်အမှန် ဆိုနိုင်သော စကားဖြစ်လေရာ မည်သူသည် မည်သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဖြစ်သည်ဟူသော အကြောင်းမှာကား ဧကန်အမှန် ဆိုနိုင်သော စကား မဟုတ်ချေ။

အိန္ဒိယပြည်နှင့် တွဲဖက်၍ နေခြင်းသည် ခွဲခွါခြင်းထက် အကျိုးများ မည်ဟူ၍ သဘောရိုးနှင့် အကယ်စင်စစ်ယုံကြည်သဖြင့် တွဲရေးအတွက် လုံးပန်းခဲ့သော မြန်မာလူမျိုးများနှင့် မိမိတို့၏ စီးပွားရေးကို ထိခိုက်နစ်နာ ရန် မြင်သဖြင့် ကာကွယ်လိုသောသဘောနှင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသော အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသား ကုလားလူမျိုးများကိုကား တစ်စုံတစ်ရာပြစ်တင် ပြောဆိုဖွယ် မရှိပါပေ။ သို့ရာတွင် ကုလားလူမျိုးများထံမှ ခံစားရ လတ္တံ့သော အကျိုးကိုမျှော်ကိုး၍ အမျိုးသားနှင့် တိုင်းပြည်ကို နစ်မွန်း လေအောင် ကြံဆောင်ကြိုးပမ်းကြသည့် ဤဝတ္ထုပါ ဦးထွန်းကျော်ကဲ့သို့ သော လူစားမျိုးကိုမူ အမျိုးသားကိုချစ်သော မြန်မာလူမျိုး ဟူသမျှသည် မုန်းထားရွံရှာ လွန်စွာစက်ဆုပ်အပ်လှပေသည်။

၁၉၃၃ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၁၃ ရက်နေ့ ညနေခင်းအချိန်တွင် မင်တို မင်ရှင်ဟိုတယ် မန်နေဂျာသည် လူလေးယောက်အတွက် ညစာထမင်းကို အခန်းတစ်ခန်းအတွင်း၌ အကောင်းဆုံး ပြင်ဆင်ထားရန် စာတစ်စောင် ရရှိသည်ဖြစ်၍ အကြီးအမှူးဖြစ်သော ဘတ္တလာအား အကောင်းဆုံးဖြစ် သော ထောင့်ခန်းကို ပြင်ဆင်ထားရန် အမိန့်ပေးလေ၏။ မန်နေဂျာ သည် ဦးထွန်းကျော်ဟူသော လက်မှတ်ကို စာတွင်တွေ့မြင်ရ၍ မိမိ၏ ဟိုတယ်၌ ရံဖန်ရံခါ ဘိုကြီးများအားလည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ တရုတ်ကပြားများကိုလည်းကောင်း၊ ဂုဏ်သရေရှိ မြန်မာလူမျိုး လူကြီး လူကောင်းများအားလည်းကောင်း တစ်ညလျှင် သောက်ဖို့အတွက် ငွေတစ်ရာကျော် နှစ်ရာမျှ အကုန်အကျခံ၍ ဧည့်ခံကျွေးမွေးဖူးသော ဦးထွန်းကျော် ဖြစ်ကြောင်းကို သိသည်နှင့် အထူးအရေးယူ၍ ကိုယ်တိုင်

ကြီးကြပ် စီမံထားခဲ့လေသည်။

ဦးထွန်းကျော်သည် ထမင်းစားပွဲကို ၈ နာရီတိတိတွင် အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ထားရန် စာရေးသား၍ ၇ နာရီ ၄၅ မိနစ်အချိန်တွင် မော်တော်ကားနှင့်ဆိုက်ရောက်လာခဲ့လေ၏။ မန်နေဂျာသည် ရက်ရောစွာ သုံးဖြုန်းနိုင်သော ဦးထွန်းကျော်အား ကိုယ်တိုင်ခရီးဦးကြိုပြု၍ အသင့်ပြင်ထားသော ထမင်းစားခန်းကလေးကို ခေါ်သွားလေ၏။

ဦးထွန်းကျော်ဆိုသူမှာ အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ်မျှရှိ၍ အရပ်အမောင်း မြင့်မားသည့်ပြင် ခံညားလှသော ကိုယ်ဟန်အမူအရာ ရှိလေရကား ၎င်း၏အင်္ဂါရုပ်ကိုကြည့်ရှုအကဲခတ်ရမည်ဆိုသော် အရေးပိုင်လေလော၊ မြို့တော်ဝန်လေလော ခန့်မှန်းဖွယ်ရာ ရှိပေ၏။ ဟိုတယ် မန်နေဂျာသည်လည်း ဦးထွန်းကျော်၏ ရာထူးကို မသိဘဲ လူဟန်နှင့် လမ်းသွားပုံကို ချင့်ချိန်ခန့်မှန်းခြင်းအားဖြင့် ပျာပျာသလဲ ဂရုစိုက်ခြင်း ဖြစ်လေရာ

‘ကောင်းပြီ နိုလင်၊ ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေများလာလျှင် ဒီအခန်း ပို့လိုက် နိုင်တယ်။ သွားပေတော့’ ဟု ဦးထွန်းကျော်က ပြောရာတွင် မန်နေဂျာ သည် ဦးညွတ်ကာ ထွက်သွားလေ၏။ ဦးထွန်းကျော်မှာမူ အခန်းငယ် အတွင်း၌ ဆေးပြင်းလိပ်သောက်ကာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်လေ၏။

၈ နာရီထိုးခါနီးလတ်သော် ကုန်သည်ကြီးများနှင့်တူသော ကုလား လူမျိုးများသည် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဆိုက်ရောက်လာကြ၍ မန်နေဂျာ၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ဦးထွန်းကျော်၏ အခန်းသို့ ဝင်သွားကြ လေ၏။

ပထမလူမှာ နိုင်ငံခြားမှ အထည်အလိပ်များကို မြန်မာပြည်သို့ အများဆုံးတင်သွင်းသည့် ကုလားသူဌေး ဟာဂျီအာမက်ဆိုသူ ဖြစ်လေ သည်။ ထိုသူသည် ကုန်ဈေးတန်း၌နေထိုင်၍ မြန်မာပြည်တစ်ပြည်လုံးရှိ

မြို့ကြီးများတွင် ဆိုင်ခွဲများ အနှံ့အပြားတည်ထောင်ထားခဲ့၏။ ဒုတိယလူမှာ အိန္ဒိယပြည်၊ ဘုံဘိုင်နယ်မှ သံထည်ဝတ္ထုများကို မြန်မာပြည်သို့ အများဆုံးတင်သွင်းသူဖြစ်၏။ သိမ်ကြီးဈေးနှင့် စကော့ဈေးကြီးရှိ သံဆိုင်ကြီးများမှာ ၎င်း၏ ဆိုင်များ ဖြစ်သည့်ပြင် အမြို့မြို့သို့လည်း ကိုယ်စားလှယ်များလွှတ်၍ မိမိလုပ်ငန်း ကြီးကျယ်အောင် အစဉ်သဖြင့် အားထုတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်လေရာ အမည်မှာကား လာလာဘိုင် ဖြစ်၏။

တတိယလူမှာ မဂိုလမ်း(ရွှေဘုံသာလမ်း)မှ ဆန်ကုန်သည် သူဌေးကြီးတစ်ဦးဖြစ်သော တီဂျူးမား ဖြစ်၍ မြန်မာပြည်မှ တင်ပို့သော ဆန်အလုပ်တွင် ဥရောပတိုက်သားများနှင့် ယှဉ်ပြိုင်လုပ်ကိုင်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ဦးထွန်းကျော်သည် ကုလားသူဌေးကြီးတစ်ဦး ဝင်လာတိုင်း လာတိုင်း ထိုင်ရာမှထကာ ဥရောပတိုက်သားတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း လက်ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် လူစုံပြီဖြစ်၍ စားပွဲ၌ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေကြလေ၏။

ကျော်။ ။ 'ပြောစရာစကားကို နောက်တော့မှ ပြောကြစို့ဗျာ။ ရှေးဦးစွာ စားစရာတွေကို စားလိုက်ကြဦးစို့' ဟု ပြော၍ ရင်ချောင်စေရန် အတွက် 'ကော့တေးလ်'ခေါ် အရက်တစ်ခွက်စီသောက်ကြ၏။ ၎င်းနောက် ညစာထမင်းကို ဥရောပတိုက်သားတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ စားသောက်ကြလေရာ ဦးထွန်းကျော်မှာ အလွန်တရာ နှုတ်လျှာပေါ့ပါး စကားသွက်လက်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း နေ့စဉ်တွေ့ကြုံရသော သာမန်အဖြစ်အပျက်များကိုပင် ရယ်ရွှင်ဖွယ်ရာဖြစ်အောင် ခြေဟန်လက်ဟန်နှင့် ဘိုဆန်ဆန် ပြောလေရကား ကုလားသူဌေးကြီးများသည် တစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို တစ်ယောက်လှည့်၍ စိတ်ထဲမှ ချီးမွမ်း

ကြရ၏။

မန်နေဂျာသည် ဦးထွန်းကျော်၏သဘောကို သိပြီးဖြစ်သောကြောင့် အထူးချောင်ကျ၍ လုံခြုံသောအခန်းကို ပြင်ဆင်ထားသည်ဖြစ်ရာ ညစာစားပြီးကြသောအခါတွင် ဦးထွန်းကျော်သည် ဝိစကီနှင့် ဆိုဒါများကို မှာယူခဲ့ပြီးနောက် ဘွိုင်ကုလားအား ထပ်မံ၍ အလိုမရှိကြောင်းပြော၍ တံခါးကို ပိတ်ထားလိုက်လေ၏။ ဦးထွန်းကျော်သည် သွားကြားထိုးတံကို ပစ်လိုက်ပြီးနောက် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြော၏။

ကျော်။ ။ 'ကျုပ်တို့ လူအချင်းချင်း ပြောတဲ့နေရာမှာ ပရိယာယ် မပါဘဲ အာရှင်းရှင်း ပြောကြဗျနော်။ ခင်ဗျားတို့လူစုက အိန္ဒိယနှင့် မြန်မာ ပြည်ခွဲခွဲလျှင် ကုန်သွယ်မှုနှင့်ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားတို့အကျိုးကို ထိခိုက်မှာ စိုးရိမ်လို့ မခွဲချင်ဘူး။ ကျုပ်က ၂၁ ဦးသမားတွေနဲ့ မတည့်သည့်အတွက် သူတို့ကလည်း ခွဲချင်တယ်ဆိုလျှင် ကျုပ်က တွဲမယ်။ သူတို့က တွဲချင်လျှင် ကျုပ်ကခွဲမယ်။ ယခုမှာတော့ သူတို့က ခွဲချင်တယ်ဆိုတော့ ကျုပ်က တွဲဖို့ စိမ့်ရလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကျုပ်နဲ့ရည်ရွယ်ချက်ချင်း တူညီတယ်ဆိုပါတော့'

ဆန်သူဌေး။ ။ '၂၁ ဦးနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်ဖူးကြလို့လဲ'

ကျော်။ ။ 'ဒီရာဇဝင်က အင်မတန်ရှည်လှပါတယ်။ တိုတိုပြောရရင် ကျုပ်က ဘယ်အလုပ်မှာလုပ်လုပ် ခေါင်းဆောင်လုပ်ရမှ လုပ်ချင်တယ်။ ခေါင်းဆောင်ခွင့်မရရင် ဂိုဏ်းခွဲရမယ်။ သို့သော် ဒီဟာတွေ ဖယ်ထားပြီး ကျုပ်တို့ကိစ္စကို ပြောကြပါဦးစို့။ ကျုပ်ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ခင်ဗျားတို့နဲ့ကျုပ်နဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ခြင်းတူတယ်။ ရည်ရွယ်ချက် အထမြောက်အောင် ကျုပ်က အလုပ်လုပ်တတ်တယ်။ ငွေမရှိဘူး။ ခင်ဗျားတို့က ငွေရှိတယ်။ သို့သော် ဒီကိစ္စမှာ ခင်ဗျားတို့ ကောင်းကောင်း အလုပ်မလုပ်နိုင်ဘူး။ ဒီတော့ကာ နှစ်ဖက်ခွဲပြီး အလုပ်လုပ်ရရင် ခရီး

တွယ်ကျယ်ဖို့ ရှိတယ်’

ဆန်သူဌေး။ ။ ‘ငွေဘယ်လောက်လိုသလဲ’

ကျော်။ ။ ‘ငွေ လေးသိန်း လိုလိမ့်မယ်’

ထိုအခါ ကုလားသူဌေးသုံးယောက်တို့မှာ တစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်ကြပြီးနောက် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော ဆန်သူဌေးကြီးက ‘ကျွန်ုပ်တို့အချင်းချင်း တိုင်ပင်ပါရစေ။ ၁၀ မိနစ်လောက် ခင်ဗျား အခန်း အပြင်ထွက်နေလိုက်ပါ။’

ဦးထွန်းကျော်သည် အခန်းအပြင်သို့ ချက်ချင်းထွက်လာ၍ ပြတင်းပေါက်တစ်ခု အနီးသို့သွားပြီး အပြင်သို့ လှမ်းမျှော်ကာ ငေးကြည့်လျက် နေ၏။ ထိုသူ၏ အမူအရာမှာ ငွေလေးသိန်းကိစ္စကြီးပင် ဖြစ်သော်လည်း အရေးမကြီးလှလေဟန်ဖြင့် ခပ်ပေါ့ပေါ့နှင့် ခပ်အေးအေးပင် ရှိနေ၏။ ဦးထွန်းကျော်မှာ လူ၏မျက်နှာကဲကို ခတ်ခြင်းအရာဌာန၌ အထူးကျွမ်းကျင်သူဖြစ်၍ ပစ်လိုက်သောမြားချက်သည် စွဲလိမ့်မည်ဟူ၍ ဆုံးဖြတ်ထားဟန်ရှိ၏။ နာရီကိုကြည့်ပြီးနောက် ၁၀ မိနစ်တိတိ ကြာသောအခါ တွင် ဦးထွန်းကျော်သည် အခန်းတွင်းသို့ တစ်ဖန်ဝင်လာ၏။

ကျော်။ ။ ‘ဘယ်နှယ်လဲ၊ ဆုံးဖြတ်ပြီးကြပြီလား’

ဆန်သူဌေး။ ။ ‘ပြီးပါပြီ။ လေးသိန်းကို သဘောတူပါတယ်။ သို့သော် ခြွင်းချက်လေးတစ်ခု ထည့်သွင်းလိုပါတယ်။ ငွေလေးသိန်းကို သုံးဦးတည်းမပေးနိုင်၊ လေးဦးဖြစ်အောင် စိန်ဘာဘူချက်တာဂျီကို ခင်ဗျား ပါအောင် ဆွယ်ပေးပါ’

ကျော်။ ။ ‘သူပါရင် တစ်ယောက်ကို တစ်သိန်းကျ ခင်ဗျားတို့ ပေးမယ်ဆိုပါတော့’

ဌေး။ ။ ‘အမှန်ပြောရမှာဖြင့် သူပါမှ ကျုပ်တို့အလုပ်လုပ်ချင်တယ်။ သူ မပါရင် ဒီအကြံကို လက်လျှော့ဖို့ ကျုပ်တို့ဆုံးဖြတ်ထားပါ’

တယ်’

ကျော်။ ။ ‘ကောင်းပြီ။ သူ့ကိုပါအောင်ဆွယ်ဖို့ ကျွန်တော့်တာဝန်
ထားလိုက်ပါ’

၎င်းနောက် ထိုသူလေးဦးတို့သည် ခွဲရေးတွဲရေးကိစ္စနှင့် မြန်မာ
လူမျိုးတို့၏ စိတ်နေသဘောထားအကြောင်းကို နာရီဝက်ခန့်မျှ ကြာ
အောင် ဆက်လက်ဆွေးနွေးကြပြီးနောက် မော်တော်ကားများနှင့် အသီး
သီးပြန်သွားကြလေ၏။

ဦးထွန်းကျော်သည် ချာချီလမ်း (ဦးဝိစာရလမ်း) ၌ရှိသော မိမိ၏
နေအိမ်သို့ ဆိုက်ရောက်သောအခါ အသက် ၂၀ ကျော်အရွယ်ခန့်ရှိ၍
ရုပ်ရည်ချောမောလှပသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် ကားအနီးသို့ရောက်
အောင် ပြေးဆင်းကာကြို၍

‘ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုကို’

‘ရှူး ဘယ်က ကိုကိုလဲ။ နေရာကျပါရဲ့ သမီးရေ’

* * *

အခန်း (၂)

တစ်နေ့သ၌ စုံထောက်ကြီး ဦးစံရှားသည် စာတိုက်မှရရှိသော စာများကို တစ်စောင်ပြီးတစ်စောင် ဖောက်၍ဖတ်နေမိရာမှ တစ်စောင်သောစာကို ဖတ်မိရာတွင် မျက်လုံးနီလျက် ဆေးတံကိုဖွာရင်း စဉ်းစားစိတ်ကူးကာ ရှိနေလေ၏။ ။ ၎င်းစာမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ချေသည်။

စာရေးအစီရင်ခံပါသည် ဦးစံရှားရှင့်။ ကျွန်မ၏ ဖခင်နှင့် ပတ်သက်၍ သောကမအေး ရှိနေပါသောကြောင့် စနေနေ့ညနေ ၅ နာရီအချိန် ကွန်တီနင်တယ် ဟိုတယ်၏ ဝရန်တာသို့ လာစေလိုပါသည်။ ကျွန်မတို့၏ ကိစ္စမှာ လျှို့ဝှက်စွာ ဆောင်ရွက်ရမည့်ကိစ္စ ဖြစ်သောကြောင့် ဖခင် မသိစေလိုသဖြင့် နေအိမ်သို့ ခေါ်ခြင်းမပြုနိုင်ပါ။ ဦးစံရှားကို ကျွန်မ မမြင်ဖူးသောကြောင့် ကျွန်မသိနိုင်စေရန် လက်ကိုင် ပဝါကို နာရီအိတ်တွင် ခပ်ပေါ်ပေါ်ကလေး ထည့်ခဲ့စေလို ပါသည်။

စုံထောက်ကြီး ဦးစံရှားမှာ စုံထောက်ခြင်းအလုပ်ကို နှစ်ပေါင်း

များစွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့၍ အမှုသည်များသည် မိမိ၏ နေအိမ်သို့ လာရောက် ကြရသည်သာလျှင် ကြုံဖူးခဲ့ရာ ထိုကဲ့သို့ တစ်နေရာ၌ စာပေးချိန်းဆိုခြင်း ကိုမူ ရန်သူများလှသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် နှောင့်နှေးခြင်း ရှိခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ဦးစံရှားသည် ထူးဆန်းသော အမှုများကို အလိုရှိသူ တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ထူးထူးဆန်းဆန်း ချိန်းဆိုခြင်းသည် ထူးဆန်းသော အမှုမျိုးဖြစ်တန်ရာသည် ဟု အောက်မေ့ပြီးလျှင် ချိန်းဆိုသော ညနေတွင် ကွန်တီနင်တယ်ဟိုတယ်သို့ သွားရောက်၍ အချက်ပေးထားသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်ကာ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်လျက် စောင့် နေလေ၏။

ဝရန်တာတွင် လေညင်းခံရင်း လက်ဖက်ရည်သောက်လိုသူများ အတွက် စားပွဲဝိုင်းကလေးများနှင့် ကုလားထိုင်များကို အမြောက်အမြား တည်ခင်းလျက်ရှိ၏။ ဦးစံရှားသည် ရောက်နှင့်ပြီးသော သူများကို ကြည့်ရှုရာတွင် ဥရောပတိုက်သားများနှင့် ၎င်းတို့၏ သား မယားများသာ လျှင် များခဲ့၍ မြန်မာလူမျိုးများအနက်မှဆိုလျှင် ကောလိပ်ကျောင်းသူ ကလေးများနှင့် သဏ္ဍာန်တူသော မိန်းကလေးလေးယောက်တို့သာလျှင် တစ်ခုသော စားပွဲ၌ မြင်မိ၏။

ဦးစံရှားသည် စားပွဲ၌ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ကာ လင်မနစ် တစ်ခွက်ကို မှာယူ သောက်နေ၏။ ၅ မိနစ်ခန့်ကြာလတ်သော် အသက် ၂၅ နှစ်အရွယ်ခန့်ရှိ၍ သနားကမားရှိသောရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်နှင့် သွက် လက်သော အမူအရာရှိသည့် မိန်းမတစ်ယောက်သည် ဝရန်တာသို့ ထွက် လာ၍ ထိုမှဤမှ မှန်းမျှော်ကာ ကြည့်ပြီးနောက် ချောင်၌ ထိုင်နေသော ဦးစံရှား၏ စားပွဲအနီးရှိ ကုလားထိုင်၌ ဝင်၍ထိုင်လေ၏။

‘ဦးစံရှား မှတ်တယ်’
 ‘မှန်ပါတယ်’

‘ဦးစံရှားဟာ အသက်ကိုစွန့်ပြီး ထောက်လှမ်းရတဲ့ အမှုမျိုးကို မဖယ်ရှားတတ်ဘူးလို့ ကျွန်မ ကြားရဖူးပါတယ်’

‘မဖယ်ရှားတဲ့အပြင် စွန့်စားရလေလေ သဘောကျလေလေ ဖြစ်ပါတယ်’

‘ငွေကြေးတော့ဖြင့် ကျွန်မက များများစားစားကြီး တတ်နိုင်သူ မဟုတ်ပေဘူးရှင်။ သို့သော် စွန့်စားခြင်း၊ နက်နဲရှုပ်ထွေးခြင်းကို အလိုရှိပါတယ်ဆိုလျှင်တော့ ကျွန်မအမှုမှာ လိုချင်သလောက် ရနိုင်တယ်လို့ တာဝန်ခံပါတယ်’

‘နက်နဲရှုပ်ထွေးခြင်းကို ငွေကြေးထက် စုံမက်တယ်ဆိုတာမှာတော့ ကြားဖူးတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ သို့သော်...’

ထိုခဏ၌ ၎င်းမိန်းမသည် ဦးစံရှား၏ ပခုံးပေါ်မှ ကျော်လွန်၍ ဦးစံရှား၏ နောက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လျက် ‘ပြောပါ၊ ပြောသာပြောပါ။ နောက်ကို လှည့်မကြည့်ပါနဲ့’ ဟု တီးတိုး ပြောပြီးမှ အသံကျယ်စွာနှင့် ‘နက်ဖြန် ရှင် မြင်းစီးပွဲကို သွားဦးမလား’ ဟု မေးလိုက်သောအခါ ဦးစံရှားမှာလည်း လူပါးတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ရိပ်မိသည်နှင့် ‘အမှန်တော့ မပြောနိုင်သေးဘူး။ သို့သော် သွားဖြစ်ဖို့က များတယ်ထင်ပါရဲ့’ ဟု အလိုက်သင့် ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးစံရှား၏ နောက်မှ ယောက်ျားတစ်ယောက်အသံဖြင့် ‘အလို မခင်စိန် တစ်ယောက်တည်းလား၊ ဦးမပါဘူးလား’ ဟု မေးသံကြားရပြီးနောက် အသက် ၃၀ အရွယ်ခန့် သပ်ရပ်ကောင်းမွန်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်သည် ၎င်းတို့၏ စားပွဲသို့ ချဉ်းကပ်ကာ ဦးစံရှားအား စူးစိုက်စွာ အကဲခတ်လေ၏။

စိန်။ ။ဖေဖေ မပါဘူးရှင်။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဈေးဝယ်ဖို့ကိစ္စကလေးနဲ့ ထွက်လာခဲ့တယ်။ ရှင်တို့နှစ်ယောက် မတွေ့ကြဖူးဘူးမှတ်တယ်’

ဒီဟာက ကျွန်မတို့ အိမ်နီးချင်း မြေပိုင်သူဌေးသား ကိုသန်းကြွယ် ပါတဲ့ရှင်၊ ဒီကတော့ မန္တလေးမှာတုန်းက ကျွန်မတို့နဲ့ သိကျွမ်းခဲ့ဖူးတဲ့ သမဝါယမအသင်းဝန်ထောက်မင်း ဦးစံသာပါတဲ့' ဟု တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အသိအကျွမ်းဖွဲ့ပေးရာတွင် ဦးစံရှားမှာ ချက်ချင်းပင် ဝန်ထောက်ရာထူးဖြင့် ချီးမြှင့်ခြင်း ခံရလေပြီဟု စိတ်ထဲ၌ ပြုံးမိ၏။

သို့ရာတွင် ပါးနပ်သော လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဦးစံရှားသည် စကားအချိတ်အဆက်ညီစေဖို့ သတိပြုလျက်ရှိ၏။ ထိုသူ နှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စောင်းကြည့်ကာဖြင့် အကဲခတ်လျက် ရှိနေကြ၏။ ကိုသန်းကြွယ်မှာမူ ပုသိမ်သား ဇာတိဖြစ်၍ ရန်ကုန်သို့ရောက်သည်မှာ မကြာသေးသောကြောင့် မခင်စိန်က လှည့်စားဝံ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဦးစံရှားမှာလည်း မခင်စိန်က ထိုကဲ့သို့ မိမိ၏ အမည်နှင့် အလုပ်အကိုင်ကို လှည့်စားပြောဆိုထားခြင်းအားဖြင့် ဧကန်မုချ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ခု ရှိလိမ့်မည်ဟု တွေးထင်သဖြင့် ထိုသူကို ဂရုစိုက်၍ အကဲခတ်လျက်ရှိ၏။ ဦးစံရှား၏ စိတ်ထဲ၌ ဤမျှလောက် လူတစ်ဖက်သားအပေါ်၌ ကရုဏာနည်းပါး၍ ရက်စက်ခက်ထန်ဟန်ရှိသော မျက်နှာမျိုးကို မိမိ၏တစ်သက်တွင် ဘယ်အခါမျှ မတွေ့မြင်ရဖူးချေပြီဟု ဆုံးဖြတ်မိ၏။ မခင်စိန်၏ မျက်နှာမှာမူကား လွန်မင်းစွာ ချောမောလှပခြင်း မရှိစေကာမူ ထက်မြက်သော ဝမ်းတွင်း ဉာဏ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဖြူစင်သော နှလုံးရည်နှင့်လည်းကောင်း၊ မိန်းမသားတို့၌ ရှိခဲလှစွာသော ရဲစွမ်းသတ္တိမျိုးနှင့်လည်းကောင်း ပြည့်စုံသူတစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်ဟူ၍ ဦးစံရှားက အကဲခတ်မိ၏။ ဦးစံရှား၏အလုပ်မှာ သူတစ်ပါးတို့၏ မျက်နှာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အကျင့်စာရိတ္တမျိုး၌ လွဲဖူးသည်ဟူ၍ပင် မရှိနိုင်လောက်အောင် ကျွမ်းကျင်လှပေ၏။

ကြွယ်။ ။ 'မိတ်ဆွေက ရန်ကုန်ကို ဘယ်တုန်းက ရောက်ပါ

သလဲ'

ရှား။ ။ 'အခွင့်ခံပြီး အလည်လာခဲ့တာ လေးငါးရက်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်'

ကြွယ်။ ။ 'မိတ်ဆွေတို့ အလုပ်က ကောင်းတော့ကောင်းပါရဲ့၊ သို့သော် ပျင်းစရာကြီး ဖြစ်မနေဘူးလားခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့က လူတစ်ဖက်သားကို ကြိမ်ဒဏ်ပေးလိုက်၊ ထောင်ချလိုက် တတ်နိုင်လျှင် ကြိုးပေးလိုက်၊ အဲဒီလိုဟာမျိုးမှ ကြိုက်တယ်။ အလို ဒါထက် ကိစ္စပြီးခဲ့ ပြီမှတ်လို့ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် သောက်မယ်လို့ တက်လာခဲ့မိတယ်။ သောက်လို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခု မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ သွားလိုက်ဦးမယ်။ မခင်စိန် ဘယ်အချိန်ပြန်မလဲ'

စိန်။ ။ 'ကျွန်မက ပန်းဆိုးတန်းက ဒေါ်ဒေါ်မြင့်တို့တိုက်ကို လည်း ဝင်ရဦးမယ်။ ပြန်နှင့်ပေတော့ ကိုသန်းကြွယ်'

ကိုသန်းကြွယ်သည် ဟိုတယ်ပေါ်မှ ပျာယီးပျာယာ ပြန်ဆင်း သွားလေရာ မခင်စိန်သည် ထိုသူကို မျှော်ငေးကာကြည့်နေရင်း ကျောထဲမှ ချမ်းသွားဟန်နှင့် ကြက်သီးထမိလေ၏။

စိန်။ ။ 'ပြောရင်းဆိုရင်း ပေါက်လာတော့တာပဲ။ ဒီလူဟာ ကျွန်မတို့ ရန်သူများအနက်တွင် တစ်ယောက်အပါအဝင်ပဲ။ ဦးစံရှား ဒီလူဟာ ကျွန်မကို မရရအောင် ကြံစည်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲရှင့်'

ရှား။ ။ 'အလို မခင်စိန်ကို ချစ်ကြိုက်ရင် ရန်သူပဲလား'

စိန်။ ။ 'မိန်းမက မကြိုက်ဘဲနှင့် အတင်းကြံရင် ရန်သူပေါ့ရှင့်။ ဒီပြင် တစ်ကြောင်းကလည်း ဒီလူဟာ ဦးစံရှားမသိသေးလို့၊ မြန်မာပြည် မှာ အဆိုးဆုံးလူထဲက တစ်ယောက်ပဲရှင့်။ သူ့ထက် ဆိုးတဲ့လူဟာ မြန်မာ ပြည်မှာ တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတော့တယ်'

ရှား။ ။ 'သူက ဒုတိယလား၊ ဒါဖြင့် ပထမတန်းဆိုးတဲ့လူက

ဘယ်သူလဲဗျာ'

စိန်။ ။ 'နေဦးရှင်၊ သူတို့အကြောင်းကို ကျွန်မပြောပြဦးမယ်။ ခုနက ဆင်းသွားတဲ့ ကိုသန်းကြွယ်ဆိုတဲ့လူက အင်္ဂလိပ်စာ အိုင်အေ အောင်ခဲ့တယ်။ ဘိလပ်ကိုသွားပြီး ဆရာဝန်အတတ်ကိုလည်း သုံးလေးနှစ် သင်ခဲ့ဖူးတယ်'

ရှား။ ။ 'ဘာလက်မှတ်ရခဲ့သလဲ'

စိန်။ ။ 'လက်မှတ်တော့ ရခဲ့ဟန်မတူဘူးရှင်။ နှစ်အပိုင်းအခြား လည်း စေ့အောင် သင်ခဲ့ဟန် မတူပါဘူး။ ပြီးတော့လည်း သူ့မိဘက တော်တော်ခိုင်လုံပြီး ဩဇာကောင်းတယ်။ ဉာဏ်လည်း အင်မတန်သွား တဲ့လူတစ်ယောက်ရှင်။ သူသာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လုပ်ကိုင်ပြီး စား သောက်မယ်ဆိုရင် လောကမှာ တော်တော်ကို ကြီးပွားမယ့်လူတစ် ယောက်ပဲလို့ ကျွန်မ ဆိုဝံပါတယ်။ သို့သော် ဒီလူက မကောင်းတဲ့ဘက် မှာ အကုန်ဝါသနာပါခဲ့လေတော့ သူ့ပညာကလေးရော၊ သူ့ဉာဏ်ရော၊ ရှိတဲ့ပိုက်ဆံရော၊ မိဂုဏ်ဖဂုဏ်ရောကို မကောင်းတဲ့ဘက်မှာသာ အသုံး ပြုပြီး သူတစ်ပါးကို လှီးဖို့ ဖြတ်ဖို့၊ နှပ်ဖို့ ကြော့ဖို့၊ လိမ်ညာလှည့်ဖြားဖို့မှာ သာ အသုံးပြုလာခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်'

ရှား။ ။ 'အာဂလူပါလား၊ စိတ်ထင်အရ ဘယ်လိုအမှုမျိုးများ ကျူးလွန်ပြီးခဲ့ပြီ ထင်ပါသလဲ'

စိန်။ ။ 'အကြီးအကျယ်အိမ်ဖောက်ခြင်း၊ တိုက်ဖောက်ခြင်းနှင့် တကွ လူသတ်မှုများတောင်ပါဖူးတယ်လို့ ကျွန်မထင်ပါတယ်။ သူ့အိမ် ကို ကျွန်မတို့ သားအဖနှစ်ယောက် တစ်ခေါက် ရောက်ဖူးတုန်းက ခိုးရာ ပါပစ္စည်းတွေကို ဗီရိုကြီးနဲ့တစ်လုံး ကျွန်မ တွေ့ရဖူးတယ်ရှင်'

ရှား။ ။ 'သူကိုယ်တိုင် ခိုးသလား၊ သို့မဟုတ် သူ့ခိုးလက်ခံလား'

စိန်။ ။ 'သူက သင်ဉာဏ်ပေးပြီး ရလာတဲ့အခါကျတော့ နှုန်း'

ချောင်ချောင်နဲ့ သူက ဝယ်ယူထားတယ်လို့ ကျွန်မထင်ပါတယ်။ ဝယ်ပြီး တဲ့နောက် ဘင်္ဂလားတို့ ပြင်သစ်တို့ကို သူက တင်ပို့တယ်ရှင်။ ကျွန်မတို့ က သူ့ဗီရိဖွင့်နေတာ မြင်လိုက်ရလေတော့ ဖြုန်းခနဲဆို ကျွန်မတို့ကိုအော် လား၊ ငေါက်လား လုပ်သေးတယ်။ နောက်ကျမှ သူ့ဟာသူ သတိရပြီး ပြန်တောင်းပန်တယ်’

ရှား။ ။ ‘ဒါဖြင့် မသင်္ကာကြောင်းကို ပုလိပ်မတိုင်ဘူးလား’

စိန်။ ။ ‘ခက်နေတာတစ်ချက်က ကျွန်မတို့ ဖေဖေဟာ သူတို့နဲ့ ဘယ်လိုများ ဆက်သွယ်ခြင်း ရှိထားတယ်မသိဘူး၊ သူတို့ကို သိပ်ပြီး ကြောက်နေရတယ်ရှင်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မက ပုလိပ်တိုင်လိုက်ပြန်ရင် ဖေဖေအပေါ်များ အမှုပတ်နေလေမလားလို့ မတိုင်ဝံ့ဘဲနေခဲ့တာ။ နောက် ဆုံးတော့ ဦးစံရှားနဲ့ တိုင်ပင်ရရင် ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်ပြီး စာရေးမှာ လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘မခင်စိန်ဖေဖေ မေးမကြည့်ဘူးလား’

စိန်။ ။ ‘ဒီအကြောင်းမေးရင် ဖေဖေက ကျွန်မကို သိပ်ငေါက် ပြီး နင်ဝင်မရှုပ်နဲ့လို့ တစ်ခါတည်း နှုတ်ပိတ်ထားပါတယ်ရှင်’

ရှား။ ။ ‘လူသတ်မှုများတောင် ကျူးလွန်ဖူးတယ်လို့ ဘယ် အတွက်ကြောင့် တွေးထင်နိုင်သလဲ’

စိန်။ ။ ‘တစ်နေ့မှာတော့ သူနဲ့ဖေဖေနဲ့ ကိုသက်ထွန်းဆိုတဲ့လူ တစ်ယောက်အကြောင်းကို ပြောနေကြတယ်ရှင်။ သူက ဘယ်နှယ်ပြော သလဲဆိုတော့ သက်ထွန်းဆိုတဲ့ အကောင်ဟာ တယ်ရှုပ်နေပြီ။ ဒီအကောင့် ကို စီရင်မှု တော်မယ်တဲ့။ ကျွန်မ ပြောသံကြားလိုက်ရတယ်။ ဒီလိုပြောပြီး လေးငါးရက်လောက်အကြာမှာ ကိုသက်ထွန်းဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ကိုယ်သူသတ်ပြီးသေတယ်လို့ သတင်းစာထဲမှာ တွေ့လိုက်ရတယ်ရှင်’

ရှား။ ။ ‘ဘယ်မြို့မှာလဲ’

စိန် ။ ။ 'ပုသိမ်မြို့မှာရှင်၊ ဒီတုန်းက ကျွန်မတို့အားလုံး ပုသိမ်
မှာ ရှိနေကြတယ်'

ရွာ ။ ။ 'မခင်စိန်ရဲ့ ဖေဖေက ဘာအလုပ်အကိုင်လဲ'

စိန် ။ ။ 'မြေစာရင်းဘက်က ကြေးတိုင်ဝန်ထောက်ပါရှင်။
အစိုးရဘက်က လူလျှော့တဲ့အထဲပါပြီး ပင်စင်နဲ့ ထွက်လိုက်ရပါတယ်။
ပြီးတော့ ဒီပြင်တစ်ခုရှိသေးတယ်။ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ တစ်ညတော့ ကိုသာ
ဟန်ဆိုတဲ့လူနဲ့ ကိုသန်းကြွယ်နဲ့ အကြီးအကျယ် စကားများကြတယ်။
နောက်လေးငါးရက်နေတော့ ကိုသာဟန်အလောင်းကို မီးရထား ဒုတိယ
တန်းတွဲ တစ်တွဲထဲမှာ တွေ့ရတယ်။ သတ်သူလက်သည် မပေါ်ဘူး။
ပုလိပ်လည်း စုံထောက်လို့ မရဘူး။ ကျွန်မစိတ်ထင်တော့ ဧကန်မုချ
ကိုသန်းကြွယ်လက်ချက်လို့ ထင်တာပဲ။ သို့သော် ထင်ရှားအောင် သက်
သေခံတော့ဖြင့် မပြနိုင်ဘူးရှင်'

ရွာ ။ ။ 'ဒါလည်း ပုသိမ်မှာပဲလား'

စိန် ။ ။ 'ဟုတ်ပါတယ်ရှင်'

ရွာ ။ ။ 'နေပါဦး၊ ခုတင်က ပြောတဲ့အတိုင်း အဆိုးဆုံးလူ
နံပါတ် (၁) က ဘယ်သူလဲ'

စိန် ။ ။ 'ဒီလူက ကိုသန်းကြွယ်ရဲ့ဆရာ ဦးထွန်းကျော်ပါတဲ့
ရှင်။ ဒီလူမျိုးကို ကျွန်မ မမြင်လည်း မမြင်လိုပါဘူး။ လူကြည့်တော့
အရုပ်ဆိုးလှလို့ မဟုတ်ဘူး။ သို့သော် ရက်စက်ပုံ၊ ကရုဏာတရား
နည်းပုံကတော့ရှင် မပြောပါနဲ့တော့။ ကျွန်မဖြင့် သူ့ကိုမြင်တိုင်း မြင်တိုင်း
ကြက်သီးမထမိတဲ့အခါ တစ်ခါမှ မရှိဘူးရှင်။ ဦးစံရှားမျက်လုံးလည်း
စူးပါရဲ့၊ သို့သော် သူ့မျက်လုံးစူးပုံကတော့ လူကို ထုတ်ချင်းဖောက်
လှံနှင့်ထိုးဖောက်လိုက်သလို တကယ်ကို နာသွားတယ်လို့ ထင်ရလောက်
အောင် စူးတဲ့မျက်လုံးပါရှင်။ သို့သော် သူက နေရာတိုင်းမှာ ဒီလိုမကြည့်

ဘူးရှင့်၊ သူနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြုဝံ့တဲ့လူကိုမှ ဒီအကြည့်မျိုးနဲ့ သူကြည့် တတ်တယ်။ သူ့မှာ ရီရီဆိုတဲ့ သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ဒီမိန်းမလည်း သူတို့နဲ့အတူတူ ကြံဖော် စည်ဖက်ပဲရှင်’

ရှား။ ။ ‘နေပါဦး မခင်စိန်ရဲ့၊ လိုရင်းကိစ္စ ပြောပါဦး’

စိန်။ ။ ‘အချုပ်မှာတော့ ဒီလိုပါရှင်၊ ဒီလူတစ်စုဟာ မကောင်း

သောအကြံအစည်တစ်ခုခုနှင့် ရန်ကုန်မြို့ကို ဆင်းလာကြခြင်း ဖြစ်ပါ တယ်။ ဒီလူစုဟာ ကျွန်မတို့ဖေဖေ အပေါ်မှာလည်း တစ်နည်းနည်းနှင့် ဩဇာစူးပြီးနေပါတယ်။ ဒီတော့ သူတို့ စီမံနေကြတဲ့ အကြံအစည်မှာ ဖေဖေလည်း မပါရလေအောင်၊ သူတို့အကြံဟာလည်း အထမမြောက် လေအောင် ဦးစံရှားနဲ့ ကျွန်မက တစ်ဖက်ကစောင့်ပြီး ဖျက်ကြဖို့ အကူ အညီ တောင်းလိုပါတယ်။ မိခင်လည်းမရှိ၊ တိုင်ပင်စရာ အားကိုးစရာ မောင်ဖားလည်းမရှိတဲ့ မိန်းမသားပါရှင်။ ဖခင်အိုကြီး အရွယ်ကြီးဖြစ်တဲ့ အခါမှ ဖမ်းလားဆီးလား၊ ထောင်တန်းကျလားဖြစ်တာ မမြင်ရမကြုံရ ပါစေနဲ့။ တစ်ဆိတ်လောက် စောင်မပါရှင်။ သွားရတာနဲ့ ကုန်ကျတဲ့ စရိတ်စကအတွက်တော့’

ရှား။ ။ ‘ရှိပါစေ မခင်စိန်၊ မတတ်နိုင်တဲ့ လူများမှ အဖိုးအခ မမျှော်လင့်တဲ့အပြင် ကူညီထိုက်တဲ့ သူကို ကိုယ့်စရိတ်နှင့်ကိုယ် ကူညီဖို့ ကျုပ်အဆင်သင့်ရှိပါတယ်’

၎င်းနောက် ဦးစံရှားသည် မခင်စိန်၏ နေရပ်နှင့် အိမ်နံပါတ်ကို မေးမြန်း၍ ချာချီ လမ်း (ဦးဝိစာရလမ်း)၊ အိမ်အမည် ‘နန္ဒဝန်’ဟူသော လိပ်ကို မှတ်တမ်းစာအုပ်၌ ရေးသွင်းမှတ်သားပြီးနောက် အကြောင်းကြီး ငယ်ရှိက နေ့ရောညဉ့်ပါ အချိန်မရွေး အကြောင်းကြားနိုင်စေရန် မိမိ၏ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ကိုလည်း ပြောပြလေ၏။ ၎င်းနောက် ဦးစံရှားက မိမိကိုယ်တိုင် မခင်စိန်အိမ်သို့ မကြာမီအတွင်း လာရောက်ကြည့်ရှုဦးမည်

ဟုမှာထား၍ ဟိုတယ်မှ အတူတကွ ဆင်းလာကြပြီးလျှင် မခင်စိန်အား တက္ကစီတစ်စီးပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်ရာ မခင်စိန်က ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြားပြီးနောက် တက္ကစီလည်း ထွက်သွားလေ၏။

ဦးစံရှားမှာ ထိုအသက်အရွယ်သို့တိုင်အောင် လူပျိုကြီးလုပ်လာခဲ့ သဖြင့် ဤဘဝ၌ အိမ်ထောင်ရက်သားပြုရန် မျှော်လင့်ဖွယ်မရှိတော့ပြီ ဟူ၍ မိတ်ဆွေများက ခန့်မှန်းကြဖူးလေရာ ထိုမိတ်ဆွေများသည် မခင်စိန်ပါ သွားသော မော်တော်ကားကို ဦးစံရှားမျှော်ကြည့်ကာ ကျန်ရစ်နေပုံကို မြင်ခဲ့ရပါလျှင် မိမိတို့ခန့်မှန်းချက်ကို ပြင်ဆင်လိုကြဖွယ်ရာ ရှိပေလိမ့်မည်။

ဦးစံရှားသည် အကျီအိတ်တွင် လက်နှိုက်ကာ အတန်ကြာအောင် ငေးမျှော်နေပြီးနောက် လွစ္စလမ်း(ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း)ရှိ မိမိ၏ နေအိမ်သို့ ထုံးစံအတိုင်း အညောင်းပြေ ခြေကျင်လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ စားပွဲတွင် တင်ထားသော စာတစ်စောင်ကို တွေ့ရှိသဖြင့် ဖောက်၍ဖတ်ရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရှိရလေ၏။

‘ရှေးသရောအခါ အလမ္ဘာယ်တစ်ယောက်ရှိ၏။
ထိုသူသည် မြက်လျှောများကို မကြာမကြာဖမ်း၍ ပြသော
ကြောင့် လူအများတို့က လူစွမ်းကောင်းတစ်ယောက်ဟူ၍
မှတ်ထင်ကြ၏။ တစ်နေ့သ၌ ထိုသူသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို
အထင်ကြီး၍ မြွေပွေးအစစ်ကိုဖမ်းလေရာ လက်တွင် မြွေ
ပွေးကိုက်သဖြင့် အဆိပ်တက်၍သေဆုံးရှာလေသတည်း။
များစွာ သတိပြုဖွယ်ရာပင်’

ဦးစံရှားသည် စာကိုဖတ်ပြီးနောက် အိမ်စောင့်မိန်းမကြီးအားခေါ်၍ မေးရာ ကုလားကလေးတစ်ယောက် မကြာမီအတွင်းက ပေးထားခဲ့သော စာဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောပြ၏။ ဦးစံရှားသည် စာကိုခေါက်၍ စားပွဲအံ့ဆွဲ၌ သိမ်းထားလိုက်ရာတွင် ၎င်း၏ မျက်နှာထားမှာ လူဆိုးများ မြင်ကြ

သောအခါ၌ ကျောထဲမှ ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်၍သွားခဲ့ဖူးသော မျက်နှာထား
မျိုးပင် ဖြစ်ချေသတည်း။

* * *

အခန်း (၃)

နောက်တစ်နေ့၌ ဦးစံရှားသည် မခင်စိန်၏ နေအိမ်ဖြစ်သော ချာချီလမ်း (ဦးဝိစာရလမ်း)ရှိ 'နန္ဒဝန်'အိမ်ကို စုံစမ်းလိုသည်ဖြစ်၍ 'တူးဆီတာ'ကားကလေးနှင့် တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့ရာ မြို့ပတ်လမ်း (ဓမ္မစေတီလမ်း)မှ ချာချီလမ်းဘက်သို့ ချိုးဝင်မည်ပြုသောအခါတွင် မိမိ၏ နောက်မှ မော်တော်ကားဟွန်းသံကို ကြားရလေ၏။ ဟွန်းသံ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ လမ်းဖယ်၍ ပေးရန်ဖြစ်ရာ အခါတိုင်းဆိုမူ ဦးစံရှားသည် မိမိ၏ ကားရှေ့သို့ အခြားသောကားများ ကျော်လွန်တက်သွားခြင်းကို မကြည့်နိုင်သည်ဖြစ်၍ မိမိ၏ ကားကို တိုး၍လျင်မြန်အောင် မောင်းနှင်မည် ဖြစ်ချေ၏။ ထိုနေ့၌မူကား ဦးစံရှားသည် မခင်စိန်၏ မျက်နှာကလေးကို စိတ်ကူးထဲ၌ တရားရေးထင်မြင်လျက် ရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် ကားပြိုင်ခြင်းကို အလိုမရှိသည်နှင့် လမ်းဖယ်၍ပေးလိုက်ရာ ဗျူကားကြီးတစ်စီးသည် ဦးစံရှား၏ တူးဆီတာကို ကျော်လွန်မောင်းနှင်သွားလေ၏။ ကားကြီးထဲ၌ကား လူငါးယောက်ပါသွားလေရာ နှစ်ယောက်သည် ရှေ့မှထိုင်၍ သုံးယောက်မှာမူ နောက်မှထိုင်လျက်

ပါသွားကြ၏။ သုံးယောက်အနက် အလယ်မှထိုင်သောသူမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ နောက်တန်းသုံးယောက်အနက် ဦးစံရှားနှင့် အနီးဆုံးသူမှာ ကွန်တီနင်တယ်ဟိုတယ်၌ တွေ့လိုက်ရသော မောင်သန်းကြွယ်ပင် ဖြစ်လေရာ ထိုသူသည် ဦးစံရှားကို မြင်သောအခါ မိမိ၏ အဖော်များအား ပြသဖြင့် အဖော်များသည် ဦးစံရှားအား လှည့်၍ကြည့်သွားကြသည်ကိုလည်း မြင်လိုက်ရ၏။ ဒရိုင်ဘာနှင့်အတူ ထိုင်သောသူမှာ ဘာဘူကုလားလူမျိုးဖြစ်လေသည်။ ထိုအခြင်းအရာကို ဦးစံရှား မြင်သောအခါတွင် နောက်တန်းမှ ထိုင်သောသူနှစ်ယောက်တို့မှာ ဦးထွန်းကျော်နှင့် ရီရီတို့ ဖြစ်ချေမည်လောဟူ၍ တွေးတောမိ၏။ ကားကြီးသည် ကွေ့ကောက်သွားသောလမ်းကိုကျော်လွန်သောအခါ၌ ကွယ်ပျောက်သွားလေရာ ဦးစံရှားသည် မခင်စိန်၏သတင်းအရ မည်သို့သော အကြံအစည်နှင့် လူဆိုးများစုရုံးသွားလာကြခြင်းဖြစ်မည်ကို တွေးတောစိတ်ကူးရင်း ဆက်လက်မောင်းနှင်သွားစဉ် လမ်းကွေ့ကို ကျော်လွန်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လမ်းပေါ်၌ ရပ်ဆိုက်လျက်ရှိသော ကားကြီးနှင့်တွေ့သဖြင့် ဘရိတ်ကိုလျင်မြန်စွာ အုပ်လိုက်သောကြောင့်သာလျှင် တိုက်ခိုက်မိခြင်းမှ လွတ်ကင်းသွားခဲ့၏။

ဒရိုင်ဘာသည် စက်၏အဖုံးကိုဖွင့်လျက် စက်ကိုစုံစမ်းကြည့်ရှုနေစဉ် အခြားသူတို့မှာ ကားပေါ်၌ ထိုင်နေကြလျက် မောင်သန်းကြွယ်နှင့် ၎င်း၏အဖော်သည်သာလျှင် ကားအောက်သို့ဆင်းကာ ဒရိုင်ဘာအနီး၌ ရှိနေကြလေ၏။

ကြွယ်။ ။ ‘အလို တခြားသူမှတ်တယ်။ ဦးစံရှားပါကလား’
 ရှား။ ။ ‘မှန်ပါတယ်၊ တော်တော်ကြာဦးမှာဖြင့် ကျုပ် စက်ရပ်ထားလိုက်ဦးမယ်’
 ကြွယ်။ ။ (သူ၏ အဖော်ဘက်သို့လှည့်လျက်) ‘ကျွန်တော်တို့’

မခင်စိန်ရဲ့ မိတ်ဆွေ ဦးစံရှားပေါ့ခင်ဗျာ။ ဒီဟာက ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဦးထွန်းကျော်ပါတဲ့’

ရှား။ ။ ‘ဝမ်းသာသဗျာ။ ဒါထက် စက်ဘာဖြစ်သလဲ။ ကျွန်တော် နည်းနည်းပါးပါး နားလည်တယ်။ ကူညီရဦးမလား’

ကြွယ်။ ။ ‘အရေးမကြီးပါဘူးထင်ပါရဲ့ ခင်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ဒါထက် ရှေ့ကထိုင်တဲ့ ဆရာကြီးက ဘယ်သူလဲဗျ။ ငြိမ်လှချည်ကလား။ မျက်တောင်ခတ်တာ မမြင်ရလျှင် ကျုပ်ဖြင့် အရုပ်လို့ တောင် ထင်မိလောက်တယ်’

ကြွယ်။ ။ ‘သူက နှုတ်တော်တော်နည်းတဲ့လူဗျ။ ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေကြီးပါပဲ။ စကားများများမပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်ခြင်းဟာ ကောင်းတဲ့ အချက်ကြီးတစ်ခုပဲ ဦးစံရှား’ ဟု မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ပြောရာတွင်

ရှား။ ။ ‘ဘာကြောင့်လဲဗျာ’

ကြွယ်။ ။ ‘ကြောက်တတ်ဝန်ကင်းဆိုတာလို နှုတ်ဆိတ်လျှင် လည်း ဝန်ကင်းတာပေါ့ခင်ဗျာ’ ဟု ပြောပြီးနောက် စက်ပြင်ပြီးသည်နှင့် ဗျူကားကြီးလည်း ထွက်သွားလေ၏။

ဦးစံရှားမှာမူ ရုတ်တရက်မလိုက်သေးဘဲ ကားကြီးကို ငေးမျှော်ကာ ကျန်ရစ်နေလေရာ မောင်သန်းကြွယ်သည် မိမိ၏မိတ်ဆွေ ဦးထွန်းကျော် အား ဦးစံရှားကို သေချာစွာ တွေ့မြင်ခွင့်ရစေခြင်းငှာ ကားကြီးကို ယိုးမယ် ဖွဲ့၍ ရုတ်တရက်တန့်ရပ်စေခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟူ၍ တွေးထင်မိ၏။ ယင်းသို့ ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် တစ်ကြိမ်တွေ့မိပြီဖြစ်၍ ရှေ့အဖို့၌ ထိထိရောက်ရောက် ပြိုင်ဆိုင်ဖို့သာလျှင် လိုချေတော့မည်ဟု စိတ်အားတက်ကြွခြင်း ဖြစ်ခဲ့ လေ၏။ ထို့ပြင် လူဆိုးများမှာ သာမညအောက်တန်းစားလူမျိုးများ မဟုတ်သဖြင့်လည်း ဦးစံရှားသည် မိမိက အကျိုးအိတ်ကိုနှိုက်ကာ စမ်း သပ်ကြည့်ရှုသောအခါတွင် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို အဆင်သင့် တွေ့

သဖြင့် စိတ်ကျေနပ်ဟန် လက္ခဏာ ရှိချေ၏။

ဦးစံရှားသည် ချာချီလမ်း (ဦးဝိစာရလမ်း) တစ်လျှောက် ဆက်လက် မောင်းနှင်သွား ၍ ဝင်းတံခါး၌ 'နန္ဒဝန်'ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကို မြင်သော အခါတွင် မခင်စိန်ကို ဝင်ကြည့်ရန် ချက်ချင်းပင် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ နန္ဒဝန်အိမ်မှာ ၎င်းလမ်းရှိ အခြားသော အိမ်ကြီးများနည်းတူ ကျယ်ဝန်းစွာ သော ဥယျာဉ်ကြီးဖြင့် ဝန်းရံလျက်ရှိရာ ဦးစံရှားသည် ကားကို ဝင်းထဲသို့ မောင်းဝင်သွား၍ အိမ်ရှေ့မှ ခေါက်သောအခါတွင် အသက်သုံးဆယ် အရွယ်ခန့်ရှိ မိန်းမတစ်ယောက်သည် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာလေ၏။ ဦးစံရှား၌ ထူးကဲသော အရည်အချင်းတစ်ခုမှာ မိန်းမတစ်ဦးတစ်ယောက် နှင့် တွေ့သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းမျှသော စကားဆိုရုံမျှနှင့် မိမိအား ယုံကြည်အားထားသောစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာအောင် ပြုလုပ်နိုင်ခြင်း ပင်ဖြစ်လေရာ ထိုမိန်းမသည် ဦးစံရှား၏ ပွင့်လင်းသောမျက်နှာနှင့် စိတ်ပါ လက်ပါ ပြုံးရယ်လိုက်သောမျက်နှာထားကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ယုံကြည် အားကိုးသောစိတ်ဖြစ်လာ၍ ဧည့်ခန်း၌ ခေတ္တစောင့်နေရန် မှာထားခဲ့ပြီး လျှင် မခင်စိန်ကိုခေါ်ရန် အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။

ဦးစံရှားသည် အစိုးရအရာရှိကြီးများ၏ ထုံးစံအတိုင်း ဘိုတုတု၍ သပ်ရပ်စွာ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားသော ဧည့်ခန်း၏ အခြေအနေကို ကြည့်ရှုရင်း ပြတင်းပေါက်မှ အခြားအိမ်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သော အခါတွင် အခြားအိမ်၏ဝင်းအတွင်း၌ တစ်ယောက်တည်း ဆေးပြင်းလိပ် သောက်ကာ လမ်းလျှောက်လျက်ရှိသော ဦးထွန်းကျော်ကို ရိပ်ခနဲ မြင် လိုက်ရလေ၏။ တစ်ခဏမျှကြာလတ်သော် မခင်စိန်သည် ရှောတဘက် ကလေးကို လည်ပင်း၌ မနို့တရိုရစ်ပတ်ကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာလေရာ လူပျိုကြီး ဦးစံရှား၏စိတ်ထဲ၌ မပြင်မဆင် ကပိုကရီနှင့်နေသော မခင်စိန် သည် ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသော ယခင်က မခင်စိန်ထက်ပင် ချစ်ခင်

ဖွယ်ရာ ကောင်းချေသည်တကားဟု အောက်မေ့မိ၏။

စိန်။ ။(ထိတ်လန့်သောအမူအရာနှင့်)ရှင် ဘယ့်နှယ်ကြောင့် ဒီကိုလာသလဲ၊ ဟိုလူတွေ ရိပ်မိသွားလျှင် ခက်လိမ့်မယ်ရှင့်’

ရွာ။ ။ ‘သိဟောင်းကျမ်းဟောင်းမို့ လမ်းကြိုလို့ ဝင်လာတယ် ဆိုလျှင် သူတို့ ဘာမသင်္ကာစရာရှိသလဲ မခင်စိန်’

စိန်။ ။ ‘ရှင်က ဒီလူတွေအကြောင်း မသိသေးဘူး။ သူတို့က ဘယ်သူ့ကိုမှ အယုံအကြည်ရှိတဲ့လူတွေ မဟုတ်ဘူးရှင့်’

ရွာ။ ။ ‘ဒါဖြင့် အယုံအကြည်မရှိဘူးဆိုတဲ့ အဆိုသွင်းပေစေ’

စိန်။ ။ ‘ဒီလူကြီးက ခက်နေပါပြီ။ ဒါထက် နေပါဦး။ ကျွန်မ တစ်ခုပြောမယ်။ ပြောလို့ရှိရင် ဟိုဘက်အိမ်ကို ကူးမသွားပါဘူးလို့ ကတိ ထားမှာလား’

ရွာ။ ။ ‘စိတ်ချပါမခင်စိန်၊ ဘယ်ဟာမှ ကျုပ် အရမ်းမလုပ် တတ်ပါဘူး’

စိန်။ ။ ‘ရန်ကုန်မြို့၊ မဂိုလမ်းက စိန်ဘာဘူ ချက်တာဂျီဆိုတာ ကြားဖူးသလား’

ရွာ။ ။ ‘စိန်ကြော်ငြာထဲမှာတော့ တွေ့ဖူးထင်ပါရဲ့’

စိန်။ ။ ‘မဟုတ်ရင်လည်း လွဲတော့မယ်။ အဲဒီ ဘာဘူဟာ ပျောက်သွားတယ်လို့ ကျွန်မ သတင်းစာထဲမှာ တွေ့လိုက်မိတယ်။ ဒီဟာ သူတို့လက်ချက်ပဲလို့ ကျွန်မထင်တယ်’

ရွာ။ ။ ‘(ဆေးတံကိုဖွာရင်း စိတ်ကူးနေရာမှ) ‘တစ်ခုလုပ်စမ်း မခင်စိန်’

စိန်။ ။ ‘ဘာလဲရှင်’

ရွာ။ ။ ‘မခင်စိန်အဖေကြီး အပြင်က ပြန်လာတော့ ဒီတစ်ည ကျုပ်ကို ဒီအိမ်မှာ တည်းခိုဖို့ အကြံထုတ်စမ်းပါ’

စိန် ။ ။ 'ဘာကိစ္စ'

ရှား ။ ။ 'သူတို့မော်တော်ကားမှာ ရှေ့ကထိုင်ပြီး မတုန်မလှုပ်နဲ့ လိုက်သွားတဲ့ ကုလားကြီးဟာ ချက်တာဂျီပဲထင်တယ်။ ဒီတော့ ဒီတစ်ည ကျုပ် စုံစမ်းခွင့်ရအောင် အကြံထုတ်စမ်းပါဗျာ'

ထိုခဏ၌ ဦးထွန်းကျော်တို့ရှိသော အိမ်ဆီမှ လူတစ်ယောက်၏ အော်သံကို တစ် ချက်ကြားလိုက်ရသဖြင့် မခင်စိန်နှင့် ဦးစံရှားတို့သည် နားစွင့်ကာ ထောင်နေကြပါသော်လည်း ထပ်လောင်း၍ မကြားကြတော့ချေ။

မခင်စိန်၏ ဖခင် ပြန်လာသောအခါ၌ မခင်စိန်က မိမိနှင့် ဦးစံရှား တို့မှာ ပုသိမ်မြို့၌ ရှိစဉ်က သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းများ ဖြစ်ကြကြောင်း နှင့် ပြောပြလေရာ အစစအရာရာ၌ ယောင်တောင်တောင်နှင့် နမောနမဲ့ရှိ နေသောအဘိုးကြီးမှာ ဦးခေါင်းကိုသာ ညိတ်လျက်ရှိနေလေ၏ ။ မခင်စိန် သည် ဦးစံရှားအား ညစာထမင်းများ ကျွေးမွေးပြီးနောက် ဦးစံရှားက ပြန်တော့မည်ဟု ကားကိုစက်နှိုးရာတွင် စက်နှိုး၍ မရနိုင်ဘဲရှိလေရကား မခင်စိန်၏ တိုက်တွန်းချက်အရ အဘိုးကြီးက ဦးစံရှားအား စက်ပြင်ရင်း တစ်ညမျှတည်းခိုရန် တောင်းပန်ရာတွင် ဦးစံရှားသည် တစ်ညတည်းခိုရန် သဘောတူညီလိုက်လေ၏ ။

ထိုည၌ မခင်စိန်၏ဖခင် ဦးထွန်းသော်လည်း သမီးမရှိခိုက်တွင် ဧည့်သည်ဦးစံရှားအား အရက်ပုလင်းမှအရက်များငှဲပေးရင်း မိမိကိုယ်တိုင် တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ဆက်ကာ ဆက်ကာ သောက်နေသည်ကို ဦးစံရှား တွေ့မြင်ရသောအခါ ဤလူကြီးသည်ကား စင်စစ်အရက်ကြိုက်ခြင်း မဟုတ် ဘဲလျက် စိတ်ထဲ၌ ကြီးစွာသော အနှောင့်အယှက် တစ်စုံတစ်ခုရှိသည့် အတွက်ကြောင့် စိတ်ပြေလက်ပျောက်သဘောနှင့် သောက်စားခြင်း ဖြစ် ကြောင်းကိုလည်း ရိပ်မိ၏ ။ သို့ဖြစ်၍ ဦးစံရှားသည် မခင်စိန်၏ ရည်ရွယ် ချက်အတိုင်း ဤအဘိုးကြီးအား ထိုလူဆိုးတို့၏ ဩဇာလွှမ်းမိုးခြင်းမှ

ကင်းလွတ်အောင်ကယ်ဆယ်အံ့တကားဟူ၍ အားခဲလျက်ရှိနေ၏။

ထိုည၌ ဦးစံရှားသည် မိမိအတွက် ပြင်ဆင်ထားသော အိပ်ခန်း သို့ဝင်၍ အိပ်ရာပေါ်တွင် အတန်ကြာအောင် လူးလိမ့်ကာ အကြံယူပြီး နောက် ဦးထွန်းကျော်တို့၏ အိမ်ဘက်သို့ ပြတင်းပေါက်မှ မျှော်ကြည့် လိုက်ရာ တစ်အိမ်လုံးမှာ မှောင်မည်းလျက် အောက်ထပ်၌ရှိနေသော အခန်း တစ်ခန်းမှာသာလျှင် မီးရောင်ကလေး တလက်လက် တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုအခါ ဦးစံရှားသည် အိမ်ပေါ်မှ ခြေသံမကြားအောင် ဆင်းလာခဲ့၍ အိမ်ကြီးနှစ်အိမ်ကြားရှိ တံခါးငယ်ကို တွန်းဖွင့်ရာ တံခါးကလေးလည်း ပွင့်သွားလေ၏။ ။ ၎င်းနောက် ဦးစံရှားသည် မီးရောင်တွေ့ရသော အခန်း ဆီသို့ ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်သွား၍ ပြတင်းပေါက်မှ ချောင်းကြည့်လိုက် သောအခါ ထူးဆန်းသော အခြင်းအရာကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

နေ့ခင်းအချိန်က မော်တော်ကားပေါ်တွင် ဒရိုင်ဘာနှင့်အတူ ထိုင် လျက်လိုက်ပါသွားသော ဘာဘူကုလားသည် စားပွဲတစ်ခု၌ ထိုင်လျက် ရှိရာ ၎င်း၏တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ကား မောင်သန်းကြွယ်နှင့် ဦးထွန်းကျော် တို့သည် မတ်တတ်ရပ်လျက် ရှိနေကြ၏။ ဦးထွန်းကျော်မှာမူ အနည်း ငယ်မျှ တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိဘဲ အေးချမ်းလှစွာသော အမူအရာနှင့် ဆေးပြင်း လိပ်ကြီးကို ခဲလျက်ရှိရာ မောင်သန်းကြွယ်မှာမူ ဒေါသအမျက် ပြင်းစွာ ထွက်သဖြင့် ရက်စက်လှစွာသော မျက်နှာထားနှင့် ကလောင်တံတစ် ချောင်းကို ဘာဘူကုလားလက်သို့ အတင်းအကျပ် ပေးအပ်လျက် ရှိနေ လေ၏။ ဘာဘူကုလား၏ ရှေ့၌ကား စာရွက်တစ်ရွက်သည် ပြန်လျက် ရှိနေသဖြင့် ထိုသူနှစ်ယောက်တို့သည် ဘာဘူကုလားအား ထိုစာရွက်ပေါ် တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးရန် အတင်းအကျပ်စေခိုင်းလျက်ရှိသည်ဟု ဦးစံရှား တွေးတောမိ၏။ ဘာဘူကုလားသည် ဘာမျှမသိနားမလည်သည့် မျက်နှာထားမျိုးနှင့် ယောင်တောင်တောင် ငေးတေးတေးလုပ်နေစဉ်

ကြွယ်။ ။ 'ဟေ့လူ၊ လက်မှတ်မထိုးဘူးလား၊ ထိုးမလား' ဟုမေးသော်လည်း ဘာဘူသည် ဦးခေါင်းကိုသာ ယမ်းလျက်ရှိနေ၏။ ။ ၎င်းတို့သုံးယောက်နှင့် မနီးမဝေးရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်၌မူကား ရိရိသည် ဘာကိုမျှ ဂရုမစိုက်သော အမူအရာမျိုးနှင့် ဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်လျက်ရှိ၏။ ။ ဘာဘူကုလားသည် နားမလည်ယောင်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို ယမ်းပြသောအခါတွင် မောင်သန်းကြွယ်သည် မိမိ၏အင်္ကျီအိတ်မှ တစ်စုံတစ်ခုသောလက်နက်ကိရိယာကို ထုတ်ယူလိုက်ရာ ဘာဘူကုလားသည် ထိုအရာကိုမြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မျက်လုံးများ ပြူးလောက်အောင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သော အမူအရာဖြစ်ပေါ်လာပြီးလျှင် မောင်သန်းကြွယ်လှမ်းပေးသော ကလောင်တံကိုယူ၍ စာရွက်ပေါ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးလေ၏။ ။

ထိုအခြင်းအရာကို ဦးစံရှားတွေ့မြင်ရလေလျှင် ဤလူများသည် ရိုးဖြောင့်သော အကြံအစည်နှင့် အလုပ်လုပ်သူများမဟုတ်ကြောင်းကို သိရှိ၍ လျင်မြန်စွာဆုံးဖြတ်ခြင်း၊ လျင်မြန်စွာ အလုပ်လုပ်ခြင်းအစရှိသည့် ဝါသနာမျိုးရှိသော ဦးစံရှားသည် အင်္ကျီအိတ်မှ ခြောက်လုံးပြူးကို ထုတ်ပြီးလျှင် တစ်ခုတည်းသောဓာတ်မီးကို ချိန်၍ပစ်လိုက်ရာ တည့်တည့် မတ်မတ် ထိမှန်သဖြင့် မီးလုံးကွဲပြီးလျှင် တစ်ခန်းလုံးမှောင်မည်း၍ သွားလေ၏။ ။

နောက်တစ်ခဏ၌ ဦးစံရှားသည် 'လာကြဟေ့ ငါ့လူများ'ဟု ခေါ်လျက် ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ဝင်၍ မောင်သန်းကြွယ်ရှိလောက်ရာသို့ မှန်း၍ လက်သီးနှင့် တအားကျုံးလိုက်ရာ မောင်သန်းကြွယ်၏ပါးချိတ်ကို လှလှကြီးထိသဖြင့် တုံးခနဲလဲသွားလေ၏။ ။ ၎င်းနောက် ဦးစံရှားသည် စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်ကို ကောက်ယူ၍ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက်ရှိသော ဘာဘူကုလားကိုပွေ့ယူကာ ပခုံးပေါ်၌ထမ်းပြီးလျှင် ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ထွက်ခဲ့

လေ၏။

ဦးစံရှားသည် တုတ်ခိုင်သော လူတစ်ယောက်မဟုတ်ငြားသော်
 လည်း ၎င်း၏ ကာယဗလအကြောင်းကို ကြံဖူးသော လူဆိုးများသိကြပြီး
 ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဘာဘူကုလား၏ လေးလံစွာသောကိုယ်ကို ခေါင်းအုံး
 တစ်လုံးခန့်မျှ ပမာဏမပြုဘဲ ထမ်းပိုးလျက် တံခါးကံလေးရှိရာသို့ ပြေး
 သွားလေရာ မိမိနောက်မှ 'ဒေါင်'ခနဲ 'ဒေါင်'ခနဲ မြည်သောအသံများကို
 ကြားရ၍ ရွှီးခနဲ ရွှီးခနဲ ဖြစ်သွားပြီးလျှင် ဝင်းတံခါးကို 'ထောက်'ခနဲ
 'ထောက်' ခနဲ ထိမှန်သော အသံများကို ဆက်ကာဆက်ကာ ကြားရ
 လေ၏။ ထိုအခြင်းအရာသည်ကား ခူးလေးနှင့်ပစ်ကြောင်းကို သိသော်
 လည်း ဦးစံရှားသည် နောက်သို့တစ်ကြိမ်မျှ လှည့်၍မကြည့်ဘဲ မခင်စိန်
 တို့၏အိမ်ဘက်သို့ ပြေးလာခဲ့ရာ အိမ်တံခါးသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်
 နက် အဆင်သင့်စောင့်လျက်ရှိသော မခင်စိန်နှင့်တွေ့လေ၏။

'ဟင် မခင်စိန် နိုးနေသလား'

'မြန်မြန်လုပ်ပါ ဦးစံရှား၊ မြန်မြန်လုပ်ပါ။ ရှင့်လူကို ဒီမှာထားလို့
 မဖြစ်ဘူး။ ရှင့်ကားကို စက်နှိုးပြီး ညတွင်းချင်း ထွက်သွားကြပါလေရှင်'
 'မခင်စိန်ကော'

'အို ကျွန်မအတွက် မပူပါနဲ့၊ ရှင်တို့သာ လွတ်အောင်ပြေးကြပါ'

အခြားသောအိမ်ကြီးမှာမူ မည်သည့်အသံမျှ မကြားရဘဲ တိတ်
 ဆိတ်စွာ ရှိနေလေရာ ဦးစံရှားသည် မခင်စိန်ထွန်းထားသော မီးခွက်၏
 အရောင်တွင် ဘာဘူကုလား၏ လက်ဝဲလက်မကို ကြည့်မိသောအခါ
 လက်မတစ်ဆစ်လုံးမှာ ၎င်းတို့ဖြစ်မတတ် ပြားလျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်
 ရလေ၏။ ထိုအခါမှ မောင်သန်းကြွယ်၏လက်၌ ကိုင်ထားသော
 လက်နက်မှာ ပလာယာနှင့်ညှပ်၍ လက်မှတ်ကို အတင်းအကျပ် အထိုး
 ခိုင်းခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ညနေခင်းအချိန်က မိမိကြားလိုက်ရသော အသံမှာ

လည်း ကုလား၏ လက်မကို ပလာယာနှင့်ညှပ်ခြင်း အတွက်ကြောင့်
နာလွန်းသဖြင့် ဟစ်အော်လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းများကို တွေးတောမိ
လေ၏။

၎င်းနောက် ဦးစံရှားသည် ဘာဘူကုလားကို မိမိ၏တူးဆီတာ
ပေါ်သို့တင်၍ စက်နှိုးပြီးလျှင် ချက်ချင်းပင် နန္ဒဝန်အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့
လေ၏။

* * *

အခန်း (၄)

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ဦးစံရှားသည် အိပ်ရာမှထ၍ လက်ဖက်ရည်
 သောက်ပြီးလျှင် ဆေးတံကို ဖွာရင်း ဦးထွန်းကျော်နှင့် မောင်သန်းကြွယ်တို့
 အကြောင်းကို ဆင်ခြင်စဉ်းစားလေရာ နောက်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်မှာကား
 ၎င်းတို့အကြံအစည်ကို မသိရသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ချက်တာဂျီ
 ဘာဘူကို မိမိနေအိမ်၌ ဆေးဝါးကုသပေးရန်ဖြစ်လေသည်။ အကယ်၍
 ဦးစံရှားသည် ဘာဘူကုလားကို ၎င်း၏ နေအိမ်သို့ ပို့လိုက်ပါမူ ဦးထွန်း
 ကျော်တို့လူစုသည် မိမိက တစ်စုံတစ်ရာ ထိထိရောက်ရောက် မဆောင်
 ရွက်နိုင်မီ ဘာဘူကုလားကို တစ်ဖန်ကျော့ကွင်းနှင့်ဖမ်း၍ ၎င်းတို့ အကြံ
 အစည် ထမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်မည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့်
 ဖြစ်လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဦးစံရှားသည် ဘာဘူကုလားကို မိမိ၏ လက်
 ဝယ်၌ ဝှက်ထား၍ ထိုသူတို့၏ အကြံအစည်ကို သိရအောင် စုံစမ်းပြီး
 လျှင် ပျက်အောင်ဖျက်ရန် ရည်ရွယ်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဤအကြောင်းကို
 ပုလိပ်အား တိုင်တန်းသည်ရှိသော် သူတို့၏ အကြံအစည်ကို သိရတော့
 မည်မဟုတ်သည့်အပြင် ၎င်းတို့အပေါ်၌ အပြစ်ထင်ရှားလောက်အောင်

သက်သေခံလည်း မရှိချေ။

၎င်းနောက် ဦးစံရှားသည် ယမန်နေ့ညက မိမိလုယူခဲ့သော စာရွက်ကို သတိရသဖြင့် သုတ်၍ကြည့်ရှုလေရာ စာရွက်မှာ တစ်ပိုင်းစုတ်လျက် ရှိနေ၍ ကျန်သောစာရွက်အပိုင်းတွင် ရေးသားပါရှိသော အင်္ဂလိပ်စာလုံးတို့မှာလည်း စာတစ်ရွက်လုံး၏ အဓိပ္ပာယ်ကို တွေးတောနိုင်လောက်အောင် စုံလင်ခြင်းမရှိချေ။ သို့ရာတွင် အောက်ဆုံး၌ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ချက်တာဂျီဟူသော လက်မှတ်ကိုမူကား ထင်ရှားစွာ တွေ့ရလေ၏။

ဦးစံရှားသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် ငေးမှိုင့်လျက်ရှိသော လူနာအား အဖြစ်အပျက်အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းပါသော်လည်း လူနာသည် တစ်စုံတစ်ရာမျှ နားမလည်သော အမူအရာဖြင့် ဦးခေါင်းကို ယမ်းခါလျက်သာလျှင် ရှိနေလေ၏။ ဦးစံရှားက စာရွက်ကိုပြသောအခါမူ လူနာသည် ပြင်းထန်စွာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော လက္ခဏာနှင့် တက်တော့မည်ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သွားလေ၏။

သို့ဖြစ်၍ ဦးစံရှားသည် မိမိနှင့်သိကျွမ်းသော ဆရာဝန် ကိုဘမောင်ကို တယ်လီဖုန်းနှင့်ခေါ်၍ လူနာကိုပြသလေရာ ဆရာဝန်သည် လူနာ၏ ရင်ဘတ်ကို တီးခေါက်စမ်းသပ်ကြည့် ရှုပြီးနောက် လူနာသည် ကိုကင်း၊ သို့မဟုတ် ဘိန်း အစရှိသည့် မူးယစ်စေတတ်သောဆေး တစ်မျိုးမျိုး မိထားကြောင်း၊ ၎င်း၏သဘောအရမှာ အသက်အန္တရာယ်အတွက် စိုးရိမ်ဖွယ်ရာမရှိကြောင်း၊ အလွန်ဆုံး နှစ်ရက်သုံးရက်မျှ ကြာသောအခါတွင် အလိုအလျောက် လူကောင်းဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ထင်မြင်ကြောင်းနှင့် ပြောလေ၏။ ဦးစံရှားက လက်မ၌ရှိသော ဒဏ်ရာကို ပြသောအခါတွင် ဆရာဝန်သည် အံ့ဩသောမျက်နှာထားနှင့် အဖြစ်အပျက်ကို မေးမြန်း၏။ ဦးစံရှားက ပလာယာနှင့်ညှပ်မိသည် ထင်ကြောင်းပြောပြရာတွင် ဆရာဝန်သည် မသင်္ကာသော အမူအရာနှင့် ဦးစံရှားအားကြည့်၍ လက်မကို

ဆေးထည့်ပေးပြီးနောက် ခြေကြွေယူလျက် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။
 ဆရာဝန်သည် အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာ၍ မိမိကားပေါ်သို့ တက်မည်
 ပြုရာတွင် လူတစ်ယောက်သည် အနီးသို့ချဉ်းကပ်၍

‘ခင်ဗျား ဆရာဝန် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာကိစ္စလဲ’

‘ဦးစံရှားတစ်ယောက် ဘယ့်နှယ်ရှိသလဲလို့ပါ ခင်ဗျာ’

‘ဦးစံရှား ဘာမှ မဖြစ်ပါကလား’

‘မနေ့ညက မတော်တဆ ခိုက်မိတယ်ကြားလို့ပါခင်ဗျာ’

‘ဦးစံရှားက ကိစ္စမရှိဘူး။ သူ့ဧည့်သည်ကတော့ တော်တော်ခံရ
 မယ်ထင်တယ်’

‘ဪ သူ့မှာ ဧည့်သည်နဲ့လား’

‘ခင်ဗျား တက်ကြည့်ချေပါတော့လားဗျ’

၎င်းနောက် ဆရာဝန်သည် ကားပေါ်သို့တက်၍ မောင်းနှင်သွား
 လေရာ ထိုသူမှာမူ ဆရာဝန်၏ အကြံပေးချက်အတိုင်း အိမ်ပေါ်သို့
 မတက်ဘဲ တယ်လီဖုန်းဆီသို့သွား၍ ချာချီလမ်း ‘ကိုးဇီးကောနား’အမည်ရှိ
 နေအိမ်သို့ သတင်းပို့လိုက်၏။ သတင်းရသောသူသည် စိတ်ကျေနပ်
 သော အမူအရာနှင့် အိမ်ပြင်သို့ ထွက်လာ၍ ဒရိုင်ဘာအား ဗျူကားကို
 ထုတ်ခဲ့ရန် အမိန့်ပေးလေ၏။

ဆရာဝန်ပြန်သွားပြီးနောက် ဦးစံရှားသည် လူနာကို ‘ကွေကာ
 အုတ်’ နှင့် နွားနို့တိုက် လျက်ရှိစဉ် အစေခံမောင်များသည် အနီးသို့
 ချဉ်းကပ်လာသဖြင့်

‘ဘာလဲဟေ့ မောင်များ’

‘ကျွန်တော် လူတစ်ယောက်ကိုတယ်ပြီး မသင်္ကာဘူး ဆရာ’

‘ဘယ်ကလူလဲကွ’

‘အိမ်ရှေ့က လမ်းဟိုဘက်မှာ ဒီအိမ်ဆီကို မယောင်မလည်လုပ်ပြီး ကြည့်နေတာ နာရီဝက်လောက် ရှိသွားပြီ’

ထိုအခါ ဦးစံရှားသည် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ထသွား၍ အခန်းဆီးကွယ်လျက် လမ်းမအခြားဘက်သို့ မျှော်ကြည့်ရာတွင် လူတစ်ယောက်သည် မိမိ၏ဖိနပ်ကို ဖိနပ်ချုပ်ကုလားအား အချုပ်ခိုင်းရင်း မိမိတို့အိမ်ဘက်သို့ တစ်ချက်တစ်ချက် မျှော်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

‘လာပြီဟေ့၊ သူတို့ကလည်း တကယ်တမ်းကိုင်ပြီ။ ကျေနပ်တယ်ကွယ်။ ဒီလို လူမျိုးတွေနဲ့မှ ငါက အလုပ်လုပ်ချင်တယ်’ ဟု ပြောရင်း လူဆိုးများ မြင်ရသောအခါ၌ ကျောထဲစိမ့်၍ လာတတ်သော မျက်နှာထားမျိုးသည် ဦးစံရှား၏ မျက်နှာ၌ ထင်ရှားစွာဖြစ် ပေါ်လာပြန်လေ၏။

ထိုနေ့ ၁၂ နာရီထိုးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဦးစံရှား၏ တိုက်ခန်းတံခါးကို ခေါက်သံ ကြားသည်နှင့် ဦးစံရှားသည် အစေခံမောင်များအား လူနာအနီးမှ တစ်မိနစ်မျှမခွာရန် မှာထားပြီးလျှင် တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ရာ ဦးထွန်းကျော်သည် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။ ဦးထွန်းကျော်မှာ မိမိ၏ ထုံးစံအတိုင်း ပုဆိုးတောင်ရှည်၊ ရင်ဖုံးအင်္ကျီ၊ ခေါင်းပေါင်း အုပ်ပေါင်း၊ အရောင်တလက်လက်ထွက်နေသော ရှူးဖိနပ် အနက်စသည်တို့ဖြင့် ကောင်းမွန်သပ်ရပ်စွာဝတ်ဆင်လျက်ရှိရာ လှေကားမှ တက်သွားသည်ကို မြင်ရသောသူများမှာ အရာရှိတစ်ယောက်သည် ဦးစံရှားထံ ကိစ္စတစ်ခုနှင့် လာရောက်တိုင်ပင်သည်ဟူ၍ မှတ်ထင်လောက်၏။

ရှား။ ။ ‘မမျှော်လင့်ဘဲနဲ့တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဦးထွန်းကျော်။ ဘာဖြစ်လာပြန်ပြီလဲ။ မော်တော်ကား ပျက်ပြန်ပြီလားခင်ဗျာ’

ကျော်။ ။ ‘(ကိုင်ထားသော တုတ်ကောက်ကို သေချာစွာချိတ်ထား၍) ‘မပျက်ပါဘူးမိတ်ဆွေ’

ရှား။ ။ ‘ကိုသန်းကြွယ်တစ်ယောက်ကောခင်ဗျာ။ ကျန်းကျန်း’

မာမာ ရှိပါစ'

ကျော်။ ။(ဣန္ဒြေမပျက်ဘဲ) 'ကိုသန်းကြွယ်တစ်ယောက် မနေ့ညက မတော်တဆ ထိခိုက်သွားလို့ဗျ'

ရှား။ ။ 'ဖြစ်ရလေခင်ဗျာ။ နာနာကြည်းကြည်းတော့ မဟုတ်တန်ကောင်းဘူး ထင်ပါရဲ့'

ကျော်။ ။ 'ပါးချိတ်တော့ ရွဲ့သွားလေရဲ့။ သူ့ကိုထိုးတဲ့သူဟာ အတော်လက်သီး ပြင်းတဲ့သူဗျာ။ လက်ဝှေ့သတ်ဖူးတယ်ထင်တယ်'

ရှား။ ။ 'ဘာဖြစ်ကြသလဲ၊ ရန်ဖြစ်ကြလို့လား။ ကိုသန်းကြွယ် ကြည့်ရတာ လူအေးကပဲဗျာ။ ခိုက်ရန်ဒေါသ ဖြစ်တတ်ပုံမရပါဘူး။

ကျော်။ ။ 'တော်ကြစို့ဗျာ၊ တိုက်ရိုက်စကားပြောကြစို့'

ရှား။ ။ '(အံ့ဩလေဟန်နှင့်) 'ဘာများတိုက်ရိုက်ပြောစရာရှိလို့လဲဗျ'

ကျော်။ ။ 'ဦးစံရှားဟာ အမြော်အမြင်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ကျွန်တော်တို့ သဘောပိုက်ပါတယ်။ ဒီတော့'

ရှား။ ။ 'ဒါထက် ဒီတစ်ပတ် မြင်းပွဲမှာ နှစ်ကောင်စွပ်အတွက် ဘယ်မြင်းနဲ့ ဘယ်မြင်းကို သဘောကျသလဲ ဦးထွန်းကျော်'

ကျော်။ ။ '(စိတ်တိုလာသောအမူအရာနှင့်) 'ဒီဟာတွေ လုပ်မနေစမ်းပါနှင့်ဗျာ။ တိုတိုတုတ်တုတ် ပြောကြစို့ရဲ့။ ကျုပ်မှာ အကြံအစည်တစ်ခုရှိတယ်။ မနေ့ညက ကျုပ်အကြံအစည်ကို ခင်ဗျားနှောင့်ယှက်တယ်။ ကျုပ်ဟာ ကိုယ့်အကြံအစည်ကို သူတစ်ပါးနှောင့်ယှက်လျှင် ခံတတ်တဲ့ လူမဟုတ်ဘူးဗျ။ ဓာတ်မီးကို ခြောက်လုံးပြူးနဲ့ ပစ်ပုံထောက်ခြင်းအားဖြင့် ခင်ဗျားဟာ ရုတ်တရက်ဉာဏ်တော်တော် သွားကြောင်း ထင်ရှားတယ်။ မောင်သန်းကြွယ်ရဲ့ပါးချိတ်ရွဲ့သွားပုံထောက်ခြင်းအားဖြင့်လည်း ခွန်အားဗလကြီးကြောင်း ထင်ရှားတယ်။ ဒီလိုအရည်

အချင်းမျိုးဟာ အရှားသားဖြစ်လေတော့ ခင်ဗျားက မနှမြောပေမဲ့ ကျုပ်က နှမြောပါတယ်ဗျ။ ဒီတော့ တစ်ဆိတ်လောက် ကျုပ်အကြံအစည်ကို ခင်ဗျားမနှောင့်ယှက်ပါနဲ့။ တောင်းပန်ပါရစေဗျာ'

ရွား။ ။ 'ကိုယ့်ဆရာကြီးက ဘိုင်စကုပ်သွားကြည့်ပြီး ဘိုင် စကုပ်ထဲက ဇာတ်လမ်းကို ကိုယ့်လာပြောနေတယ်ထင်ပါရဲ့'

ကျော်။ ။ 'မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ ကိုစံရှား၊ ကျုပ်လိုချင်တဲ့ စာချုပ် တစ်ပိုင်းနဲ့ ကျုပ်လူကို ပြန်ပေးပါဗျ'

ရွား။ ။ 'ခင်ဗျားလက်ထဲက ဘယ်သူက လုသွားလို့လဲ။ အံ့ဩပါရဲ့ဗျာ။ ဒါများတောင် ခင်ဗျားခံနေသလား'

ကျော်။ ။ 'လေသေနတ်နဲ့ နှစ်ချက်ပစ်တာ သီသီကလေးလိုသွား တယ်။ ဘီ အက်စ်အေနံပါတ်တူးဟာ နံဆားကိုမှန်လျှင် ခြောက်လုံးပြူး လောက် ခရီးရောက်တယ်ဗျ'

ရွား။ ။ 'စိတ်ထင်တိုင်း မလုပ်နဲ့လေ၊ မကျေနပ်လျှင် ပုလိပ်ကို တိုင်ပါတော့လားဗျာ'

ကျော်။ ။ '(ထိုင်ရာမှထလျက်)' ကျုပ်ပစ္စည်းကို ကျုပ် ပြန်မပေး လိုဘူး ဆိုပါတော့ ဟုတ်စ'

ရွား။ ။ '(ပြူးလျက်)' မိတ်ဆွေကြီး အထင်လွဲနေပြီထင်ပါရဲ့'

ကျော်။ ။ 'ကိုင်း ရှိစေဗျာ။ ကျုပ်ပစ္စည်းများကို ဒီကနေ့ည ၆ နာရီအချိန်မှာ ချာချီလမ်း ကိုဇီးကောနားဆိုတဲ့ အိမ်ကိုရောက်အောင် ပို့လျှင်ပို့၊ မပို့လျှင်'

ရွား။ ။ 'မပို့လျှင်'

ကျော်။ ။ 'မပို့လျှင် ခင်ဗျား သေပေတော့'

ရွား။ ။ 'ကြောက်စရာကြီးပါလားဗျာ။ နေပါဦးဗျ၊ သွားတော့ မလား၊ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် သောက်သွားဦးလေဗျာ'

ကျော်။ ။ ဒီကနေ့ည ၆ နာရီမှာ ရောက်အောင်ပို့လျှင်ပို့၊ မပို့လျှင် ကျားပါးစပ်ထဲက ချေသူငယ်ဟာ အသက်ချမ်းသာဖို့ နည်းလမ်းရှိလျှင် ရှိမယ်၊ ခင်ဗျားတော့ ချမ်းသာဖို့ မရှိဘူး။ နားလည်လား။’

ထိုစကားကို ပြောပြီးသည်အဆုံးတွင် ထိုလူနှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ယောက်၏ မျက်နှာကိုတစ်ယောက် စေ့စေ့ကြည့်ကြလေရာ နှစ်ဦးလုံး၏ကြည့်ပုံမှာ တစ်နည်းတစ်ဖုံစီ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှချေ၏။ သို့ရာတွင် ၎င်းတို့နှစ်ဦးလုံးအနက် မည်သူကမျှ တွန့်ဆုတ်တိမ်းရှောင်ခြင်းမရှိချေ။ ၎င်းနောက်

ရှား။ ။ ‘ပြောပုံဆိုပုံကဖြင့် တယ်ပြီး အာရှင်းပါပေ့ဗျာ။ ပြယုဂ် ဥပမာကလေးတွေကလည်း တယ်ကောင်း။’

ကျော်။ ။ ‘သတိပြုနော် ကိုစံရှား၊ သတိပြုလိုက်ပါ။ မြွေတွေ တိုင်း မြက်လျှောချည်း မထင်လေနဲ့ဗျ’

ရှား။ ။ ‘မြွေပွေးများကို အစွယ်ချိုးရတာ သာပြီးပျော်သေး တယ်ဗျ’

ကျော်။ ။ ‘အစွယ်ငြိသွားမယ်၊ သတိပြုပါ။’

ဦးထွန်းကျော်ထွက်သွားပြီးနောက် ဦးစံရှားသည် စည်းစိမ်ရှိလှစွာသော ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခေါင်းအုံးများတင်၍ လဲလျောင်းကာ အိပ်လျက် ဆေးတံကို တစ်ဆုံပြီးတစ်ဆုံ ဆေးထည့်၍သောက်ရင်း စိတ်ကူးလျက်ရှိနေ၏။ စီးပွားဥစ္စာနှင့်ပြည့်စုံ၍ လူကုံထံ တစ်ယောက် ဖြစ်သော ချက်တာဂျီဘာဘူကို လူမသိအောင် ခိုးယူပြီးနောက် လူမှန်း မသိအောင်ဆေးခပ်လျက် မိမိအလိုရှိသော စာချုပ်တစ်ခုကို လက်မှတ်ထိုးဖို့ စီမံနိုင်သော ဦးထွန်းကျော်သည် မိမိအား အချည်းအနှီး ခြိမ်းခြောက်ခြင်းမဟုတ်၊ ဝန်ခံသည့်အတိုင်း ထမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်မည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းမှာကား ယုံမှားဖွယ်ရာ မရှိချေ။ ထိုသူ

သည် မိမိအိမ်တွင်း၌ ချက်တာဂျီဘာဘူရှိနေကြောင်းကိုလည်း သိ၏။
 ယင်းသို့ဖြစ်လျှင် ချက်တာဂျီ ဘာဘူကို အမြန်ဆုံးနည်းနှင့် ပြန်ရအောင်
 ကြိုးစားကြပေလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်၍ မိမိကသာ ချက်တာဂျီဘာဘူကို
 အမြန် ဆုံးနည်းနှင့် ဤအိမ်မှထုတ်၍ အခြားနေရာ၌ ဝှက်ထားရန် လိုပေ
 လိမ့်မည် စသဖြင့် စဉ်းစားစိတ်ကူးနေရာမှ အကြံတစ်ခုရကာ အစေခံ
 မောင်များအား ခေါ်လေ၏။ မောင်များရောက်လာသောအခါ လမ်းပေါ်၌
 စောင့်ကြည့်နေသော လူကို ပြတင်းပေါက်မှ အကြည့်ခိုင်းရာ ရှိသေး
 ကြောင်းနှင့် ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးစံရှားက တိုက်အပေါ်ထပ်၌ ရှိသော
 မိမိ၏မိတ်ဆွေ ကိုသန်းဖေအား ခေါ်ငင်ရန် စေလွှတ်၍ ကိုသန်းဖေ
 ရောက်လာသော အခါတွင် ဦးစံရှားသည် ကိုသန်းဖေအား မှာထားရန်
 ရှိသမျှကို ခရေစေ့တွင်းကျ ဂနသေချာစွာ မှာကြားလေ၏။ နောက်ဆုံး၌မူ
 ကိုသန်းဖေက ဦးစံရှားစေခိုင်းသည့်အတိုင်း ကျနစွာဆောင်ရွက်ပါမည်ဟု
 ဝန်ခံကတိထားပြီးလျှင် တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။ ၎င်းနောက်

‘ဟေ့ မောင်များ’

‘ဆရာ’

‘ငါပြောတာ သေသေချာချာ နားထောင်’

‘ကောင်းပါပြီဆရာ’

‘မင်းတို့လင်မယား အထုပ်အပိုးနှင့်တကွ ဘူတာရုံကိုသွား။
 မင်းအတွက် ပဲခူးလက်မှတ်တစ်စောင်ယူ။ မင်းကိုယ်တိုင်ပဲ ပဲခူးမြို့ကို
 မန္တလေးစာပို့ရထားနဲ့လိုက်သွား။ ရထားထွက်ခါနီးမှာ မင်းမယားကို
 နောက်တစ်နေ့မှာ ပဲခူးလိုက်ဖြစ်အောင် လိုက်ခဲ့ဖို့ အသံကျယ်ကျယ်နဲ့
 မှာသွား။ မင်းမယား ပြန်လာပစေ။ ပြန်လာပြီး သမိုင်းက ငါ့အိမ်ကို
 ရှင်းလင်းထားပေစေ။ နားလည်လား’

များ။ ။ ‘နားလည်ပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော် ပဲခူးမှာ ဘာလုပ်

ရမှာလဲ’

ရွား။ ။ ‘ပဲခူးရောက်တော့ နှစ်ရက်လုံးလုံး မင်းထင်ရာ လျှောက်လည်။ ည တိုင်းတော့ ဘိုင်စကုပ်ကြည့်။ နှစ်ရက်စေ့တော့ ပြန်လာခဲ့။ ရိပ်မိရဲ့လား’

မျှား။ ။ ‘ရိပ်မိပါတယ်ဆရာ။ အိမ်ရှေ့က စောင့်နေတဲ့လူစုတွေ ကျွန်တော့် နောက်ပါအောင် လမ်းလွဲလွတ်လိုက်တာပေါ့’

ရွား။ ။ ‘ငါ့တပည့်တော်သားပဲ။ မှင့်မိန်းမက ပဲခူးကို တကယ် လို့ လိုက်ဖို့မဟုတ်ဘူးနော်၊ သမိုင်းကိုသွားပြီး အိမ်ရှင်းထားရမယ်။ ကြားရဲ့လား’

မျှား။ ။ ‘နားလည်ပါတယ်ဆရာ’

ရွား။ ။ ‘ကိုင်း ကောင်းပြီ။ ရော့ စရိတ် ငွေတစ်ဆယ်’

မောင်မျှားတို့လင်မယား ထွက်လေလျှင် ဦးစံရှားသည် ဦးထွန်းကျော် ထံမှ ရခဲ့သော စာရွက်အပိုင်းလေးကို စာအိတ်တွင်ထည့်၍ စာအိတ် ပေါ်မှ မိမိငွေထည့်ထားသော ဘဏ်တိုက်၏ လိပ်ကို ရေးလေ၏။ ၎င်း နောက် ဦးစံရှားသည် စာရွက်တစ်ရွက်ကိုယူ၍ စာတစ်စောင်ကိုရေးပြန်ရာ ထိုစာကိုရေးသည်တွင် ရွှင်ပျသောလက္ခဏာနှင့် မကြာခဏပြုံးလျက် ရှိ၏။ ထို့နောက် ဦးစံရှားသည် ၎င်းစာကို စာအိတ်တွင်ထည့်၍ ပိတ်ပြီးမှ စာအိတ်ကို မိမိ၏အင်္ကျီအိတ်၌ ထည့်ထားလိုက်လေ၏။

ထိုနေ့ ၄ နာရီခွဲအချိန်ခန့်တွင် ကိုသန်းဖေသည် တက္ကစီတစ်စီးနှင့် ဆိုက်ရောက်လာ၍ ၎င်းနှင့်အတူ အရက်မူးတစ်ယောက်လည်း ပါလာ ၏။ ကိုသန်းဖေသည် အရက်မူးကိုဆွဲလျက် လှေကားပေါ်မှ တင်သွား လေ၏။ နေဝင်ချိန်မှစ၍ ဦးစံရှား၏ တိုက်ခန်းအတွင်း၌ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ရှိနေကြပြီဖြစ်ရာ လမ်းမှစောင့်ကြည့်သောသူသည် မိမိတွေ့မြင်သမျှကို စိတ်ထဲ၌ မှတ်သားလေ၏။

ထို့နောက် ၉ နာရီ၊ ၁၀ နာရီထိုးသော်လည်း ဦးစံရှား၏ တိုက်ခန်း
 ၏ ထူးခြားသောအခြင်းအရာ မဖြစ်ပေါ်ဘဲရှိခဲ့ရာ တစ်တိုက်လုံးမှာ တိတ်
 ဆိတ်စွာ ရှိနေလေ၏။ ၁၁ နာရီခွဲသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဦးစံရှားသည်
 မီးဖိုဘက်မှ ချောက်ခနဲမြည်သံကြားသဖြင့် မိမိမျှော်လင့်သည့် အတိုင်း
 ဖြစ်ချေပြီဟူသောအမှုအရာမျိုးနှင့် လူနာရှိရာခုတင်သို့ ထသွားပြီးလျှင်
 စောင့်ခြံလျက်ရှိသော လူနာအား 'ထပါဦး ချက်တာဂျီ၊ ဂျင်ဂျာဘီယာ
 ကလေး တစ်ခွက်လောက် သောက်စမ်းပါဦး။ ထပါလေ။ ဒီလိုလုပ်မနေ
 ပါနဲ့' စသည်ဖြင့် ချော့မော့ကာ ပြောဆိုလျက်ရှိစဉ် လူလေးယောက်တို့
 သည် နောက်ဖေးတံခါးမှ ဝင်လာကြ၍ တစ်ယောက်သော သူသည်
 ဘီ-အက်စ်-အေ နံပါတ်တူးလေသေနတ်နှင့် ဦးစံရှား၏ ရင်ဝကို ချိန်
 ရွယ်လျက်

'မအော်နဲ့နော် ပစ်လိုက်မယ်။ လေသေနတ်ပေမဲ့ မသေဘူးမထင်
 ပါနဲ့။ အသံမမြည်ဘဲနဲ့ သေတတ်တဲ့ သေနတ်ဆိုတာ ခင်ဗျားကြားဖူး
 တယ်မဟုတ်လား' ဟု ခြိမ်းခြောက် ပြောဆိုလေ၏။

ဦးစံရှားမှာမူ ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်သော လက္ခဏာ
 နှင့် နဖူးပြင်၌ရှိ သော အကြောများသည် ပြိုင်းပြိုင်းထလျက်ရှိ၏။

ရူး။ ။ 'တယ်စော်ကားတဲ့ လူတွေပါကလား'
 တစ်ယောက်။ ။ 'စကားမများနဲ့ တိတ်တိတ်နေ၊ ပစ်လိုက်မယ်'
 'ကိုင်း ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာ လုပ်ကြဟေ့'

ထိုအခါ တစ်ယောက်သောသူသည် ခုတင်ပေါ်၌ရှိသောသူ၏
 ပါးစပ်၌ အဝတ်များဆို၍ နှစ်ယောက်သည် ဦးစံရှား၏ ပါးစပ်ကို အဝတ်
 များနှင့် ဆို့ကြလေ၏။ ၎င်းနောက် နှစ်ယောက်သောသူသည် ခုတင်ပေါ်
 မှလူကို အိမ်ရှေ့သို့ ဆွဲထုတ်သွားရာ တစ်ယောက်သည် ဦးစံရှားအား
 သေနတ်နှင့် ချိန်ရွယ်လျက် 'လိုက်ခဲ့၊ တိတ်တိတ်နော်၊ မအော်နဲ့၊ ပစ်လိုက်

မယ် နားလည်လား' ဟု ပြော၍ ဦးစံရှားအား အိမ်ရှေ့သို့ ခေါ်ထုတ် သွား လေ၏။

အိမ်ရှေ့လှေကားကို ဆင်းမိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကားတစ်စီး သည် လှေကားရင်းသို့ ဆိုက်ရောက်လာရာ လူဆိုးများသည် ဦးစံရှားနှင့် ၎င်းအဖော်ကို ကားပေါ်သို့တင်၍ မောင်းနှင်သွားကြလေ၏။ ဦးစံရှား သည် ထောင့်တွင်ထိုင်လျက်ပါလာသော မိမိ၏အဖော်ကို ကြည့်လိုက်ရာ ထိုသူသည် ပါးစပ်တွင် ဆိုးထားသောအဝတ်ကို ဖြုတ်ပစ်ရန် အတန်တန် ကြိုးစားပြီးနောက် မရသည်နှင့် လက်လျှော့၍ ငြိမ်ဝပ်စွာ လိုက်လာလေ၏။

နာရီပြန်တစ်ချက်အချိန်ခန့်တွင် မော်တော်ကားသည် ချာချီလမ်း 'ကိုးဇီးကောနား' အမည်ရှိ အိမ်ကြီးသို့ ဆိုက်ရောက်၍ လူဆိုးများသည် ဦးစံရှား၏ အဖော်ကို အိမ်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းသွားကြရာ ဦးစံရှားမူ ခြေလှမ်း မှန်မှန်နှင့် ဣန္ဒြေမပျက် လိုက်သွားလေ၏။

အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်း၌ ထိုင်မိကြပြီးနောက် မကြာမီအတွင်း ဦးထွန်း ကျော်နှင့် ရီရီတို့ သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာကြရာ

ကျော်။ ။ 'ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုစံရှား။ ကျုပ်ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့လို့ သတိပေးလျက်နဲ့ ခေါင်းမာချင်တဲ့လူ။ ယခုတော့ ဘယ့်နှယ်ရှိစေ့ဗျာ' ဟု ပြောလျက် ဦးစံရှား၏ အကျီအိတ်ကို နှိုက်ကြည့်ရာ စာတစ်အိတ်ကို တွေ့သဖြင့် ထုတ်ယူလေ၏။ ၎င်းနောက် ဆက်လက်၍

ကျော်။ ။ 'ဪ ကိုယ့်လူက ကျုပ်စာချုပ်ကို ဘဏ်တိုက်ပို့ထား မယ်လို့ကိုး။ ဟေ့ ရီရီ၊ သူ့ပါးစပ်က အဝတ်ကို ဖြုတ်ပြီး လက်ပြန်ကြီးကို ဖြေပေးလိုက်ပါကွယ်' ဟု ပြောသဖြင့် ရီရီလည်း ခိုင်းစေသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်ပေးလေ၏။

ရှား။ ။ 'ခင်ဗျားတို့လုပ်ပုံ လွန်လွန်းလှချေကလား ဦးထွန်းကျော်'

ကျော်။ ။ 'လွန်လွန်းတယ်လို့ ဘယ်မှာရှိမလဲ ဆရာကြီး။

ဒါကြောင့် ကျုပ် အစက သတိပေးတယ် မဟုတ်ဘူးလား' ဟု ပြောရင်း ဦးထွန်းကျော်သည် ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာနှင့် ဦးစံရှားစာအိတ်ကို ဖွင့်ကြည့် လေ၏။

ထိုခဏ၌ လှေကားဆီမှ ဆူဆူညံညံ အသံများကြားရပြီးလျှင် လူတစ်ယောက်သည် ပြင်းစွာအမျက်ထွက်သည့်ဟန်နှင့် လက်များကို မြှောက်ယမ်းကာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၍ 'မင်းတို့က ငါ့ကို ဘာကောင် ထင်လို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲကွ။ ရာဇဝတ်အုပ်ဖိုးထူးဆိုတာ ငါမှန်းမသိဘူး လားကွ' ဟု ဟစ်အော် ကြိမ်းမောင်းလေ၏။ ဦးထွန်းကျော်မှာ အံ့ဩ သော မျက်နှာထားနှင့် ကြောင်တောင်ငေးလျက် ကြည့်နေလေ၏။ ထိုသူ၏ လက်ဝဲဘက်လက်မှာမူ အဝတ်များစည်းလျက် မင်နီများ ဆွတ်ဖျန်းထား သည်ကိုလည်း တွေ့မြင်ရ၏။

ကျော်။ ။ 'ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ ဘယ်သူခေါ်လာသလဲ' တစ်ယောက်။ ။ 'သူ့အိမ်ထဲက ခုတင်ပေါ်မှာ တွေ့တဲ့လူကို ခေါ်လာ တယ်ဆရာ'

ရှား။ ။ '(ပြုံးရယ်လျက်) 'ခင်ဗျားတို့ မှားကုန်ပြီထင်တယ်။ ဒီဟာ က ကျုပ်မိတ်ဆွေ ရာဇဝတ်အုပ် ကိုဖိုးထူးဗျ။ ညနေက တစ်ဆိတ် လွန်သွားလေတော့ အမှူးပြေအောင် ခုတင်ပေါ်မှာ ကျုပ်သိပ်ထားတယ်။ ခင်ဗျားတို့လိုချင်တာ သူမဟုတ်ဘူးမှတ်တယ်'

ကျော်။ ။ '(ဦးစံရှားအား စားတော့မည်ကဲ့သို့ မျက်နှာထားမျိုး နှင့်ကြည့်လျက်) 'ခင်ဗျား တယ်ရှုပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ချက်တာဂျီကော'

ရှား။ ။ 'ခင်ဗျားလက်က စာရင်းကို ကြည့်ပါဦးလေ'

ဦးထွန်းကျော်သည် ချက်တာဂျီ၏ လက်မှတ်ပါရှိသော စာချုပ်ပိုင်း ထင်မှတ်၍ စာအိတ်မှ စက္ကူကိုဖတ်ကြည့်ရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရှိရ လေ၏။

ရာဇဝတ်အုပ်ကျ ကိုဖိုးထူးကိုငှားခ	၅
သူ၏အရက်ဖိုး	၈- ၈ပဲ
မင်နီတစ်ဘူး	- ၁ပဲ
စုစုပေါင်း	၁၃- ၉ပဲ

ရှား။ ။ 'ဒီငွေများကို ခင်ဗျားပေးရလိမ့်မယ် ဦးထွန်းကျော်' ဦးထွန်းကျော်မှာ မည်သို့မျှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ အံကြိတ်ကာဖြင့် ဦးစံရှားအား ငေးကြည့်နေရာမှ ရီရီမှာမူ အားရရွှင်လန်းသော အမူအရာနှင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလျက်ရှိလေ၏။

ကျော်။ ။ (မျက်စောင်းထိုးလျက်) 'ရီရီ'

ရီ။ ။ 'ဘာဖြစ်သလဲ၊ ကျွန်မက ဒီလိုညဉာဏ်သွားတဲ့လူတော့ သိပ်ပြီးကျေနပ်တယ်'

ကျော်။ ။ 'တော်ကွယ်ဟေ့'

ရီရီလည်း ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်လေ၏။

ကျော်။ ။ 'ခင်ဗျား တယ်ခက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ ကိုစံရှား'

ရှား။ ။ 'လွယ်ပါတယ်လို့ အစက ကျုပ်တာဝန်ခံသလား'

ကျော်။ ။ (ရာဇဝတ်အုပ်ကျအား မေးငေါ့လျက်) 'ဟေ့ ဒီလူကို ခေါ်သွားပြီး အိပ်ရာမှာသိပ်ထားလိုက်ကြကွယ်။ မနက်မှ ငါ ကြည့်စီမံမယ်'

ထူး။ ။ 'အောင်မယ် စီမံမယ်လေး ဘာလေးနဲ့' ဟုပြော၍ စကားမဆုံးမီ ဦးထွန်းကျော်သည် ဖိုးထူးအား တစ်ချက်လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ အတော်အတန်သတ္တိကောင်းသော ကိုဖိုးထူးသည် ဦးထွန်းကျော်၏ မျက်နှာထားကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကြက်သေသေလျက် ဦးစံရှားကိုသာ လှမ်း၍ကြည့်နေတော့၏။

ရှား။ ။ 'လိုက်သွားလိုက်ပါ ကိုဖိုးထူး၊ သူတို့လက်ထဲမှာရှိတဲ့'

အခါ သူတို့ စကားကို နားထောင်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်အိပ်နေဗျာ’
 ကိုဖိုးထူးနှင့် အခြားသူများ ထွက်သွားကြသောအခါ
 ကျော်။ ။ ‘နေပါဦး ကိုစံရှားရဲ့။ ချက်တာဂျီကို ခင်ဗျားဘယ်မှာ
 ဝှက်ထားသလဲ’

ရွာ။ ။ ‘ဒီလူ ခက်နေပါပြီ။ ကျုပ်ကိုပဲ တစ်စွဲတည်း စွဲနေတော့
 တာပဲ’

ထိုခဏ၌ ဦးထွန်းကျော်သည် စိတ်ကို မချုပ်တည်းနိုင်တော့သည်
 ဖြစ်၍ ဦးစံရှား၏ မျက်နှာကို လက်သီးနှင့်ထိုးတော့မည်ကဲ့သို့ ပြုလေရာ
 ဦးစံရှားလည်း လက်သီးများကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားလေ၏။

ရွာ။ ။ ‘မလုပ်နဲ့လေ ဆရာကြီး။ လူပုံကလေး သနားကမားနဲ့
 ကျုပ်လက်သီးမိသွားရင် အမာရွတ် ထင်ကုန်လိမ့်မယ်’

ထိုအခါ အမျက်ထွက်ခဲ့လှစွာသော ဦးထွန်းကျော်သည် သတိရ
 သဖြင့် စိတ်ကိုချုပ်တည်းလျက်

ကျော်။ ။ ‘ခင်ဗျားဟာ စကားနဲ့အေးအေးပြောလို့ရမယ့်လူ တစ်
 ယောက် ‘မဟုတ်ဘူးထင်တယ်’

ရွာ။ ။ ‘လူဆိုးမှန်သမျှကတော့ ကျုပ်ကို ခေါင်းမာတယ်လို့
 စွပ်စွဲကြမြဲပဲ’

ကျော်။ ။ ‘ဒီကနေ့ည ကျုပ် အလုပ်လုပ်ပုံကို ကြည့်ရင် ကျုပ်ဟာ
 ကလေးကစားသလို မလုပ်တတ်ဘူးလို့ ခင်ဗျားသိလောက်ပြီ’

ရွာ။ ။ ‘သင့်ပါရဲ့ ခင်ဗျားလုပ်ပုံ’
 ရီရီလည်း ရယ်မောလေ၏။

ကျော်။ ။ ‘တိတ်တိတ်နေကွယ် ရီရီ၊ ကိုစံရှားကို နုနုနှင့်မရလျှင်
 ကြမ်းကြမ်းကလေး လုပ်ပေးမှထင်တယ်’

ရွာ။ ။ ‘ဒီလိုတော့ မရဘူးလေ။ ကျုပ်ကိုသေအောင်သတ်လို့

လည်း ခင်ဗျားမှာ အကျိုးမရှိဘူး။ သတ်ပြန်လို့ရှိရင်လည်း ဟိုက ဒီက
မေးလားမြန်းလားနဲ့ ခင်ဗျားမှာ အပိုသက်သက် အလုပ်တွေ များကုန်လိမ့်
မယ်'

ဦးထွန်းကျော်သည် ဦးစံရှား၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ
အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားစိတ်ကူးနေပြီးနောက် ရီရီဘက်သို့ လှည့်၍
ကျော်။ ။ 'ဒီကနေ့ည သူ့ကို ဒီမှာ သိပ်ကြစို့ကွယ်'

ရီ။ ။ 'တောင်ဘက်က အခန်းအားသားကပဲ။ ကျွန်မ လိုက်
ပြလိုက်မယ်'

ကျော်။ ။ 'အေး ကောင်းပြီ။ ဒါထက် ကိုစံရှား တစ်ခုသတိပြု
လိုက်နော်။ ခင်ဗျားဟာ ယခုအဖို့မှာ ကျုပ်တို့လက်တွင်း လုံးလုံးကြီး
ရောက်နေပြီ။ ဒီတော့ ယီးတီးယားတား ယောင်ချာချာတော့ မလုပ်လေနဲ့။
လူတစ်ယောက်ကိုသတ်ဖို့ ကျုပ်မှာ အလွယ်ကလေးရယ်။ နားလည်လား'

ရှား။ ။ 'နားလည်ပါတယ်။ အကျိုးရှိမယ်ဆိုရင် သတ်ဖို့ ဦး
မလေးပါဘူး။ ကျုပ် သိပါတယ်။ ကျုပ်မရှိရင် ခင်ဗျားလိုချင်တာကို
ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး ရှာမလဲ'

ကျော်။ ။ 'ဒါတော့မှန်တယ်။ ကိုင်း ကိုင်း ညဉ့်နက်ပါပြီ။ အိပ်ချေ
ပါဦးတော့'

ဦးစံရှားသည် မိမိအား လမ်းပြသော ရီရီနှင့်အတူ အိမ်၏အပေါ်
ထပ်သို့ တက်သွားလေရာ တစ်အိမ်လုံးမှာ လုံခြုံစွာ ပိတ်ဆို့ထားပြီးဖြစ်
ကြောင်းကိုလည်း တွေ့မြင်ရ၏။ ဦးစံရှားအိပ်ရန်ဖြစ်သော အခန်းဝသို့
ရောက်သောအခါ

ရီ။ ။ 'မမိုက်ပါနဲ့ ရှင်ကြီးရယ်။ သူလိုချင်တာ ပေးလိုက်ပါ။
ရှင်က ဦးထွန်းကျော်အကြောင်းကို မသိသေးဘူးနော်'

ရှား။ ။ 'အလို လူကိုလာပြီး တရားချနေပြန်ပါပြီ'

ရီ။ ။ ‘ကျွန်မက ရှင်ကို ကရုဏာရှိလို့ ပြောတာပါရှင်။ သူ့လူ
 သူ့ပြန်အပ်ပြီး လွတ်ရာကျွတ်ရာ ရှင်ထွက်သွားလိုက်ပါရှင်’ ဟု ပြောရာမှ
 ရီရီသည် မျက်နှာထားတစ်မျိုး ပြောင်း၍ ‘မနက် ၈ နာရီမှာ လက်ဖက်
 ရည်သောက်ကြမယ်’ ပြောလိုက်ပြန်ရာ ဦးစံရှားသည် ရီရီ၏မျက်နှာထား
 နှင့် အသံပြောင်းလဲခြင်းကို သတိပြုမိသဖြင့် နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်
 ရာတွင် ဦးထွန်းကျော်သည် လှေကားထိပ်၌ရပ်လျက် ဆေးပြင်းလိပ်ကို
 သောက်ကာ မိမိတို့နှစ်ယောက်အား စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုနေသည့်အဖြစ်ကို
 တွေ့မြင်ရလေ၏။

* * *